ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

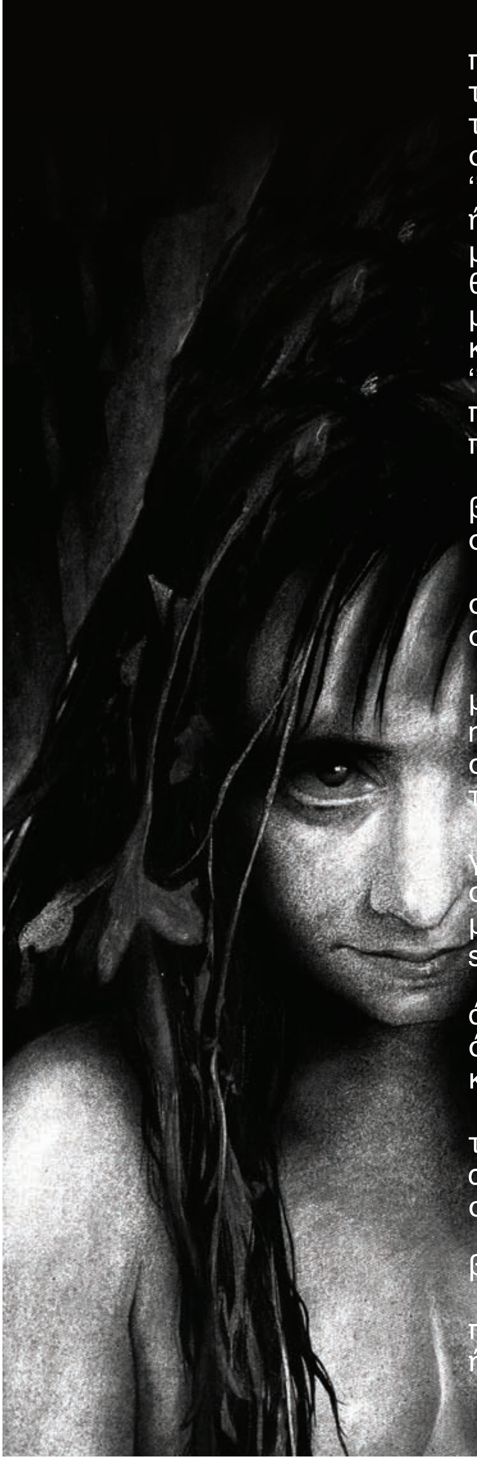
ΚΑΚΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ **ΤΕΥΧΟΣ 8, ΜΑΪΟΣ '12**

μοιράζεται χέρι με χέρι
με καμιά απολύτως
οικονομική συνδιαλλαγή
και ουδεμία σχέση με μαγαζιά

koureliazine@yahoo.gr

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αυτό το τεύχος είναι αφιερωμένο:

Στους πάνκηδες του ντορέ (‘80-’85) που ποτέ δεν ήτανε πανκιά, στον billy τον ‘’κατσαρίδα’’, στον αποστόλη, τον τσώνυ, τον κίμη και τους εκτός ελέγχου, στο βαγγέλη τον ‘’άγγλο’’, στο λάκη τον ‘’χαοτικό’’, στο λάκη το ‘’robert’’, στον ήργε και το διαμαντή απο την καβάλα, στη μαρία-ηλέκτρα, στο γιώργο τον ‘’deck’’, στο θανάση και το μάκη τον ‘’φίδι’’ απο villa, στο μίλτο (mic.), στο φώτη τον ‘’bastard’’, στον κώστα τον ‘’καπετάνιο’’, στο σάββα τον ‘’savage’’, στους ξενιτεμένους και στους πεθαμένους φίλους που δε θα ξαναδώ ποτέ...

Στίς καταλήψεις: πανδώρα, βίλα βαρβάρα, βίλα αμαλίας, χ.τ. 91, terra incognita, υφανέτ, ορφανοτροφείο, rosa nera...

Στα στέκια: άνω πόλης, στο αυτόνομο στέκι καβάλας, στο κατειλημμένο στέκι στο μπήνειο...

Στο ράδιο ουτοπία 107,7 f.m. (καμία σχέση με την ιντερνετική ελεεινή παρωδία του new radio ut...), στην 3x2, στον άλκη και το συνδικάτο σαλταδόρων, στους πειρατές της ημισελήνου...

Στο νίκο νικολαϊδη, στην κατερίνα γώγου,στο γιάννη πετρόπουλο, στον παύλο σιδηρόπουλο και τους σπυριδούλα και το μοναδικό δίσκο που βγάλανε μαζί, στον joe strummer...

Στους σκύλους: μόικαν, seppo και gismo, άργο, ρένα, ήρα (villa), γλύκα (γαύδο) και σ’ όλους τους αδέσποτους που επιμένουν να κυκλοφορούν στις μητροπόλεις...

Στην έλενα ναθαναήλ, στις λίζες απο την ταινία warriors, στις χορεύτριες του can-can του 1830 και φυσικά στο κορίτσι με τα σπίρτα...

Και σε όλα τα κουρέλια όπου κι αν βρίσκονται...

Και σε αυτήν την υπέροχη γυναίκα, που πάντα έτρεχε μακριά μας και που ποτέ δεν ήρθε...

‘’τα κουρέλια τραγουδάνε ακόμα’’.

ΚΑΚΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ

Πλησιάζανε χριστούγεννα .....

Έκανε ψοφόκρυο και τα μαγαζιά είχανε βιαστεί να στολιστούν αμέσως μετά την επέτειο του πολυτεχνείου. Η γιορτινή ατμόσφαιρα ήτανε διάχυτη παντού και σε προσκαλούσε σε συμμετοχή αδιαφορώντας για τα συναισθήματά σου.

Είχε καιρό να βρεθεί με φίλους, τον τελευταίο καιρό είχε απομονωθεί απο όλους. Τον είχε κουράσει η επανάληψη και δεν έβρισκε νόημα συμμετοχής σε αυτό το μείγμα εικόνων και προσώπων. Ορισμένες φορές ένοιωθε ξένος σα να ήτανε απο άλλο πλανήτη, σα να μιλούσε άλλη γλώσσα σα να μη τον γέμιζε τίποτα απο τα τινά που κυκλοφορούσαν γύρω του. Ίσως ήταν η ηλικία του, ίσως ήταν η σκατούπολη που είχε μεγαλώσει. Ήτανε φορές που τον έπιανε η γριά κατάθλιψη και τότε γινόταν αντικοινωνικός.

Καθόταν και μπεκρόπινε μόνος του σαν ξεχασμένος ναύτης σε μπαρ της παρακμής.

Είχε δυόμιση βδομάδες καθισιό και σκεφτόταν πώς να τις περάσει. Από φράγκα δεν ήταν και γεμάτος, αλλά εντάξει, για τα γούστα του φτάνανε.

«Για αρχή, σκέφτηκε, ας κάνω ένα κύκλο τηλεφωνημάτων να δω τι φάση παίζει, τι κάνουν οι άλλοι.»

Τώρα που είχε χαλαρώσει λίγο του είχε ξανάρθει η διάθεση επανακοινωνικοποιήσης. Το τελευταίο τρίμηνο δεν του έβγαινε τίποτα όπως το ήθελε. Καυγάδες στη δουλειά, ανολοκλήρωτες εκκρεμότητες, αυπνίες και αδιαφορία απο κορίτσια που τον ενδιαφέρανε. Μόνο η μουσική ήταν η σανίδα σωτηρίας του για το κάθε σκηνικό. Για το κάθε πρόσωπο είχε κι ένα τραγούδι. Στα αφεντικά αφιέρωνε απο τους καναδούς d.o.a. το: we don’t care what you say «fuck you», στις δύσκολες μέρες τραγουδούσε το: «new day rising» των husker du των οποίων αν κι αμερικάνοι, το όνομα στα νορβηγικά σημαίνει, «θυμάσαι;». Τι σημαντική λέξη για τη ζωή! Η όλη του προσωπικότητα στηριζόταν στη διαδρομή του και τις μνήμες. Μισούσε τους ξενέρωτους που πάθαιναν επιλεκτική αμνησία και κυκλοφορούσαν ως ψηλομύτηδες ακαδημαϊκοί ανάμεσά τους. Όταν ήθελε να τονώσει το ηθικό του έβαζε το: «i believe in me» απο τους avengers, για τους ανεκπλήρωτους έρωτες είχε το: «you’re gonna miss me» του rocky erickson and the 13th floor elevators, όσο για τα θλιβερά πρωινά υπήρχε το: «cry of a morning» των mob, ενώ στον εαυτό του αφιέρωνε το: «vampires state building» των rudimentary peni. Οι discharge του θύμιζαν την παρέα απο το πάρκο του ντορέ, ήταν το γκρούπ κοινής αποδοχής απο όλους τους, είχαν σημαδέψει τη γενιά ‘84-’85 λόγω στοίχων και μουσικής και η παρέα με τη σειρά της είχε σημαδέψει με τατουάζ τα κορμιά της με σύμβολα που κοσμούσαν τους δίσκους τους.

Έτσι ήταν τότε, αν ήσουν μέσα σε μια φάση, δινόσουν ολοκληρωτικά! Στην εφηβεία του όλοι τους παίζανε σε συγκρότημα, ήταν ένα απο τα προτάγματα του πανκ: κάντο με τους φίλους σου και διακίνησέ το. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τη ζωή του χωρίς μουσική. Ακόμα και στα ελάχιστα σκατόμπαρα που πήγαινε βασικό κριτήριο ήταν η μουσική που παίζανε.

Ήτανε όμως φορές που απέφευγε να ακούσει αγαπημένα τραγούδια γιατί φοβότανε ότι τα συναισθήματα που θα του προκαλούσαν θα τον κατασπάραζαν και τότε έβαζε στο πικ-απ ουδέτερα κομμάτια σαν μουσική υπόκρουση, παρέχοντας έτσι τον απαραίτητο χρόνο στον εαυτό του μέχρι να επανέλθει δριμύτερος. Ξεκίνησε να σχηματίζει τους γνώριμους αριθμούς στο καντράν του τηλεφώνου.

Οι περισσότεροι ήταν εδώ, στην πόλη και χάρηκαν που τον άκουσαν. Ήτανε λίγο πηγμένοι όμως, άλλοι απο τις επιλογές κι άλλοι απο τις δουλειές τους, οικογενειακές υποχρεώσεις, υπερωρίες, ταξίδια κι ελάχιστος χρόνος. Θα το κανόνιζαν όμως να βρεθούνε οπωσδήποτε για να τα πιούνε παρέα και να συζητήσουν για το κουράγιο και τις πληγές του καθένα και τον πόλεμο που απο κοινού είχαν κηρύξει ενάντια στο ανήθικο υπάρχον που υπονόμευε τις ζωές τους. Μετά τα σαράντα μόνο στον ταξικό πόλεμο αποζητάς τη συνύπαρξη με τους συντρόφους. Στα διαλείμματα ο καθένας στη σπηλιά του σα τον μοναχικό λύκο.

Δεν κανόνισαν μέρα και ώρα το άφησαν ανοιχτό γιατί κανένας τους δεν ήταν σε θέση να προγραμματίσει κάτι απο πριν. Αλλά θα βρίσκοταν σίγουρα.

Προς το παρόν έπρεπε να φτιάξει διάθεση απο μόνος του κι έπρεπε να βρει τον τρόπο.

«Ας βάλω λοιπόν τον τελευταίο δίσκο των damned: so who's paranoid? Στο στέρεο και βλέπουμε...»

Ντύθηκε βαριά, έβαλε το πλεχτό πουλόβερ απο το περού μαζί με χοντρή φανέλα απο μέσα, έτσι ώστε μαζί με το ταλαιπωρημένο δερμάτινο μηχανόβιο μπουφάν να δημιουργήσουν ένα συμπαγές φράγμα στο δαιμονισμένο κρύο της θεσ/νίκης που σου τρυπούσε τα κόκαλα.

Το απόγευμα είχε παραχωρήσει τη θέση του στο βράδυ εδώ κι ώρα αλλά δε καταλάβαινες και καμιά ιδιαίτερη διαφορά μιας και τις τελευταίες μέρες η ρούχλα απαγόρευε στον ήλιο να φωτίσει τους ταπεινούς του δούλους εδώ κάτω και επικρατούσε μια μίζερη σκοτεινιά που δε σου έκανε διάθεση να αφήσεις το κρεβάτι σου.

Τράβηξε κατά το γνωστό cafe-bar που αράζανε γνωστοί, μπας και πετύχαινε κανέναν και καθότανε παρέα. Στο δρόμο ο αέρας ξύριζε και τον έκανε να σφίγγει τις χούφτες του μέσα στις τρύπιες τσέπες του δερμάτινου.

Το bar απέξω φαινότανε μισογεμάτο, έσπρωξε την πόρτα κι ένα μείγμα ζεστού αέρα, καπνού απο τσιγάρα, μεθυσμένων φωνών και ελλ. hip-hop, ήρθε κατά πάνω του. Ο d.j. τον χαιρέτησε κουνώντας το κεφάλι του χαμογελώντας κι αυτός έκλεισε την πόρτα πίσω του ανταποδίδοντας το χαιρετισμό.

Λίγα πράματα· δεν ήταν κανείς δικός του.

«Μπορεί να περάσουν αργότερα», σκέφτηκε.

Βρήκε μια γωνία δίπλα στην τζαμαρία και άραξε να ζεσταθεί. Το θετικό με τη τζαμαρία ήτανε ότι του πρόσφερε εικόνες εκτός μαγαζιού κι αυτό όσο να' ναι βοηθάει όταν κάθεσαι μόνος, Το αρνητικό ήταν ότι έμπαζε του θανατά. Γι' αυτό και αρκέστηκε στο να ξεκουμπώσει το δερμάτινο χωρίς να το βγάλει.

«Καλώς τον. Τι να σου φέρω; Το γνωστό;» ρώτησε ο σερβιτόρος.

Έγνεψε καταφατικά χωρίς να ανοίξει το στόμα του.

Σε 5' ένα left hook recipe (southern comfort ανάμικτο με jack daniels) με δυο παγάκια να βυθίζονται μέσα του, σερβιρισμένο σε χαμηλό, με τις αναθυμιάσεις του να γνωστοποιούν τη ταυτότητά του, ήρθε κι άραξε στο τραπέζι για παρέα.

Ο d.j. γνωρίζοντας τα γούστα του άλλαξε το πρόγραμμα, δυσαρεστώντας προσωρινά τη νεολαία τού μαγαζιού κι έβαλε απο το laptop το: «death or glory» απο τους clash που μια φήμη τούς ήθελε τους πρώτους λευκούς που παίξανε rap (the magnificent seven-'80). Η αγαπημένη μελωδία που άγγιζε τα όρια του ύμνου, τον έκανε να νοιώσει άνετα και να βγάλει το δερμάτινο του.

Σιγοτραγούδησε τους στίχους περιμένοντας τα παγάκια να αραιώσουν λίγο το ποτό του, κοιτώντας με γρήγορες ματιές τις σκοτεινές σκιές που απάρτιζαν εκείνη τη στιγμή τους θαμώνες του μαγαζιού. Απο έξω δε φαινότανε ψυχή, νέκρα, μόνο τα πολύχρωμα λαμπάκια των χριστουγέννων που αναβόσβηναν στα μπαλκόνια και πίσω απο τις κουρτίνες φανέρωναν κάποια ζωή. Εγκλώβισε μερικές αναθυμιάσεις στο στομάχι του και χαλάρωσε την αναπνοή του ξεκινώντας έτσι την πολυπόθητη αναμονή της μέθης. Τα μάτια του κοιτούσαν πλέον σε κάποιο αόριστο κενό και οι φωνές των θαμώνων ηχούσαν στα αυτιά του απόμακρες σα να ερχόταν απο κάποιο άλλο δωμάτιο.

Ο χρόνος άρχισε να μπερδεύεται στο μυαλό του και του έκανε παιχνίδια με πρόσωπα απο το παρελθόν. Θυμήθηκε το φίλο του Β. που είχανε γνωριστεί το '83 στο πάρκο του ντορέ απέναντι απο το λευκό πύργο. Τότε που κατέβαιναν αγόρια και κορίτσια απο όλες τις περιοχές της πόλης για να γνωρίσουν τους απόκληρούς της και να μοιραστούν μαζί τους, τις απαγορευμένες αλήθειες που τους κρύβανε επιμελώς οι θιασώτες του καθώς πρέπει κατεστημένου. Κάθε φασίστας - επενίτης, λαϊκός, πικραμένος, ερχόταν στο πάρκο και τους προκαλούσε σε καυγά κοροϊδεύοντας την εμφάνισή τους ή πειράζοντας τα κορίτσια Έπεφτε τότε το ξύλο της αρκούδας και τρέξιμο στα γύρω στενά για να ξεφύγουν απο τους, πεζούς τότε, μπάτσους που παρκάρανε τα ''galant'' όπου μπορούσαν.

Σαν περπατάς στους δρόμους με αδειανό το στομάχι μαθαίνεις να φυλάγεσαι.

Το πρώτο καιρό μόνο είσαι κάπως απρόσεκτος που σκέφτεσαι τη πείνα σου, μετά όμως συνηθίζεις και σου μένει μόνο η ''τσίτα'' της ετοιμότητας, ακόμα και οι δελεαστικές μυρωδιές που κυκλοφορούν σε αφήνουν αδιάφορο. Το μόνο όπλο που κουβαλούσε επάνω του ήταν η συνείδησή του.

Θυμήθηκε τις ανορθόδοξα τζάμπα διαδρομές που κάνανε ο Β. και οι φίλοι του με τα λεωφορεία. Ορισμένα παλιά λεωφορεία τότε είχανε κάτι μεταλλικά πλατιά χερούλια στο πίσω μέρος τους σαν αυτά που έχουν ακόμα τα σκουπιδιάρικα για να κουβαλάν τους δικούς τους. Κάτω είχαν μια πατούρα για τα πόδια και πάνω το χερούλι, υπήρχε ένα τέτοιο ζευγάρι απο την αριστερή κι ένα απ' την δεξιά πλευρά στο πίσω μέρος του λεωφορείου τα οποία προφανώς χρησίμευαν στους τεχνικούς για να ανεβαίνουν στον ''ουρανό'' του αμαξιού. Τα παιδιά πιάνονταν απο αυτά τα σίδερα και με αυτό τον τρόπο κάνανε τη διαδρομή τζάμπα. (Κάτι που γινότανε και με το τραμ το '40-'50 απο αντίστοιχους τζαμπατζήδες τους οποίους αποκαλούσαν οι μπάτσοι και οι δημοσιογράφοι της εποχής ως ''σκαλομαρίες''.) Ήτανε φορές που ο εισπράκτορας φώναζε τον οδηγό να περιμένει στη στάση και κατέβαινε να παίξει ξύλο με τους ''πιτσιρικάδες''. Η δημοφιλέστερη στάση ήτανε η φοιτητική λέσχη του α.π.θ. που έτρωγαν τζάμπα οι φοιτητές. Άλλο ξύλο εκεί με κνίτες, δαπίτες και υπαλλήλους για ένα δίσκο φαΐ με σόδα, δε μασούσαν όμως, είχαν συνηθίσει να τους θεωρούν ανεπιθύμητους. Με τον Β. κάνανε καλή παρέα αλλά χαθήκανε όταν το πάρκο γέμισε πρέζα. Στην αρχή κερνούσαν με το τσουβάλι οι μπάσταρδοι, φάτσες σταλμένες απο το διάβολο, και μετά ξεκίνησαν τα ντήλια, οι καβάτζες, οι καυγάδες, χώθηκαν και οι ρουφιάνοι μιας και οι παρέες είχαν διαλυθεί και μέχρι το '85 το πάρκο θύμιζε νεκροταφείο με κάτι ζόμπι τύπου ''ρομέρο'' να σέρνουν τα πόδια τους και να κλαψουρίζουν τη μοίρα τους.

Βρεθήκανε ξανά μετά απο χρόνια. Είχανε την αμοιβαία ανάγκη να διατηρήσουν δεσμό με το παρελθόν τους. Μόνο που τώρα πήγαιναν σε πιο γαλήνια τοπία και περνούσαν αρκετά λεπτά χωρίς να ανταλλάξουν κουβέντα. Αγαπημένος τους προορισμός ήτανε οι κοντινές παραλίες μηχανιώνας - αγ.τριάδας. Βόλτα τη βροχερή κυριακή με τη ζεστή θάλασσα να ξεβράζει στα πόδια τους φύκια-μαρούλια. Να μένουν τα αποτυπώματα των παπουτσιών τους πάνω στην υγρή γεμάτη σκουπίδια άμμο και πάνω απο τα κεφάλια τους οι γλάροι να ανοίγουν τα φτερά τους αψηφώντας το ψιλόβροχο και τη θλίψη. Και τα χνώτα τους να διαλύονται στη μεσημεριανή υγρασία. Υγρασία που δε λέει να εγκαταλείψει ποτέ αυτή τη πόλη. Με τον θερμαικό απο κάτω και το σέιχ-σου απο πάνω να σε μουλιάζει, να σε περονιάζει μέχρι να γίνεις κι εσύ κομμάτι δικό της.

Είχανε πάντως προσωπική άποψη για τη διασκέδαση στην εφηβεία τους. Τα πρωινά πηγαίνανε στα δικαστήρια και παρακολουθούσαν κωμικοτραγικές καταστάσεις να εξελίσσονται εκεί μέσα. Και τα βράδια στο σιδηροδρομικό σταθμό με τους αλκοολικούς, τους μποέμ, τις πόρνες και τους άστεγους να μοιράζονται τον ίδιο χώρο και να πίνουν απ' το ίδιο μπουκάλι.

Διαπίστωσε ότι το ποτήρι του είχε αδειάσει και σήκωσε το κεφάλι του αναζητώντας τον μπάρμαν για να παραγγείλει το δεύτερο.

Ανάμεσα στις γυρισμένες πλάτες του μπαρ ξεχώρισε μια κοριτσίστικη μορφή που τον κάρφωνε χαμογελώντας. Φορούσε μπλέ-ηλεκτρίκ φόρεμα μέχρι τα γόνατα, μαύρο διχτυωτό καλτσόν και μαύρες martens. Κοίταξε καλύτερα μπας και διακρίνει το πρόσωπό της ανάμεσα στο μισοσκόταδο και σε καπνούς από τσιγάρα. Ήταν η Μαρία-Ηλέκτρα, είχε να τη δει καιρό. Κάποια φήμη την ήθελε πεθαμένη εδώ και χρόνια. Καθόταν όρθια και, αντίθετα απο τους άλλους αυτή είχε την πλάτη της στραμμένη στο μπαρ και τον κοιτούσε ευθεία στα μάτια, ακουμπούσε τους αγκώνες της στον πάγκο και ξεφυσούσε τη μαύρη φράντζα που έπεφτε ενοχλητικά κι ατημέλητα στα μάτια της. Το σκουλαρίκι στη μύτη της ίσα που ασήμιζε μέσα στο μπάχαλο. Δίπλα στους γυμνούς καρπούς της είχε ένα μισογεμάτο κρασοπότηρο με λευκό κρασί. Κατάλαβε ότι η Μαρία κυκλοφορούσε ινκόγκνιτο και δε θέλησε να της το χαλάσει κάνοντας της νόημα να έρθει να καθίσει δίπλα του. Προφανώς θα είχε τους λόγους της να περνάει απαρατήρητη κι αυτός όφειλε να το σεβαστεί.

Τελικά το δεύτερο ποτό ήρθε απο μόνο του να τον βρει, περιποιημένη μερίδα με τα δυο παγάκια να προσπαθούν απέλπιδα να στηριχτούν το ένα πάνω στο άλλο γνωρίζοντας ότι τους μένουν λίγα λεπτά ζωής. Σήκωσε το κεφάλι του και είδε τη Μαρία να του κλείνει το μάτι, ήτανε κέρασμα δικό της για να γλυκάνει το ιδιόρρυθμο καθεστώς που βρέθηκαν και δεν μπορούσε να κάτσει μαζί του. Απο τα ηχεία ακουγόταν τώρα το: «nothing for you» απο τους t.s.o.l.

Η μοναξιά είχε σημαδέψει τη ζωή και το βλέμμα του. Δε θυμόταν πλέον αν την είχε προσκαλέσει ο ίδιος ή τον βρήκε από μόνη της, πάντως δεν έλεγε να ξεκουμπιστεί με τίποτα κι αυτό είχε αρχίσει να επηρεάζει τη συμπεριφορά του τα τελευταία χρόνια. Το πάλευε όμως αληθινά. Ορισμένες φορές φοβόταν ότι τα συναισθήματά του θα γίνονταν πελώρια κύματα και θα τον πλάκωναν. Γι' αυτό φοβόταν να έχει συναισθήματα. Ήθελε να είναι μόνος, ήσυχος κι άσημος, μακριά απο οτιδήποτε ξυπνάει επιθυμίες ανίκανες να εκπληρωθούν. Αυτή η μαλακισμένη οικειότητα με τη μοναξιά υπήρχε γιατί έτσι κανείς δεν απειλούσε τη γαλήνη του.

«Συγνώμη...», σκέφτηκε για τους ανθρώπους που ενδεχομένως είχε πληγώσει άθελά του, «αλλά δεν έχω μάθει να επικοινωνώ με άλλο τρόπο».

Σε κάποια απο τις παρελθοντικές του περιηγήσεις είχε ξεχάσει ή χάσει την καρδιά του. Γυρνούσε πίσω σε εικόνες και πρόσωπα για να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που την είχε μαζί του. Είχαν περάσει χρόνια που ήταν μόνος χωρίς να ενδιαφερθεί για κάποιον πραγματικά και δεν είχε παρατηρήσει την απουσία της και με τον καιρό αυτή η απουσία τού είχε γίνει συνήθεια. Τώρα όμως έψαχνε να βρει τη χαμένη καρδιά του που κάποια δυσάρεστη εποχή του ήταν βαρύ φορτίο να τη κουβαλάει μαζί του. Τώρα την ήθελε πάλι για να νοιώσει ότι είχε χάσει τόσα χρόνια. Έψαχνε απελπισμένος σε αναμνήσεις και γεγονότα να τη βρει και να τη πάρει πάλι μαζί του, τη χαμένη καρδιά.

Μέχρι τα 30 νόμιζε ότι το γαμήσι είναι μια βιολογική ανάγκη των αγοριών που, εκτός από τις νυμφομανείς και τις πορνοστάρ που το γούσταραν πραγματικά, η πλειοψηφία των κοριτσιών το αντιμετώπιζαν με αναστολές. Όσο για τις ιστορίες έρωτα που εξελίσσονταν στον κινηματογράφο της εφηβείας του, είχαν να κάνουν με το υποκριτικό ταλέντο των πρωταγωνιστών και όχι με τις σχέσεις γύρω του. Ίσως γι' αυτό και υπήρχε τότε ανάγκη απο ''ήρωες'', γιατί ήταν απλησίαστοι και δεν υπήρχε περίπτωση να ξενερώσεις γνωρίζοντάς τους.

«Κι εγώ θα ήθελα να είχα μια μονογαμική σχέση με την έλενα ναθαναήλ, αλλά άργησα ρε γαμώτο...», συλλογίστηκε.

Τον τελευταίο καιρό κουβαλούσε τις γκάβλες της κόλασης, οι γυναίκες ήταν είδος υπό εξαφάνιση στη ζωή του. Θυμήθηκε πόσα νυχτερινά αδιέξοδα είχε περάσει μόνος στο κέντρο της πόλης. Όπως εκείνη τη φορά που μεθυσμένος είχε ξαπλώσει για λίγο στο παγκάκι δίπλα στη βρύση της πλ. αριστοτέλους και τον ξύπνησε το φθινοπωρινό ψιλόβροχο· ζεστές, λεπτές ψιχάλες πέφτανε στο πρόσωπό του αργά και στοργικά, σηκώνοντάς τον για να πάει σπίτι να κοιμηθεί. Την άλλη μέρα το πρωί είχε δουλειά και τα κόκκινα μποτάκια σταράκια του δεν είχανε στεγνώσει ακόμα. Δεύτερο ζευγάρι δεν είχε, οπότε άνοιξε το φούρνο στο grill και τα έριξε στη σχάρα με αποτέλεσμα, όταν μετά απο ένα τέταρτο τα έβγαλε να έχουν κιτρινίσει τα λάστιχά τους. Απο τότε κυκλοφορούσε κόκκινα μποτάκια με κίτρινα λάστιχα.

Το επόμενο τραγούδι τον ξύπνησε απο τις σκέψεις του και τον επανέφερε στο σκοτεινό περιβάλλον του γνώριμου μπαρ. Ήταν το: «i fought the law» απο τους clash, ένα ρεαλιστικότατο τραγούδι με απλούς στίχους που αναφέρεται στο σύνηθες φαινόμενο του ηττημένου ληστή και των νικητών μπάτσων. Το τραγούδι είχε γραφεί κανονικά το 1960 απο τους crickets αλλά οι clash το παίζανε καλύτερα κι απο τους εμπνευστές του. Έκανε νόημα στον barman για το τρίτο και σε 3' αυτό ήρθε κι άραξε μπροστά του γνωρίζοντας ότι θα είχε την ίδια τύχη με τα φιλαράκια του.

Δεν είναι μόνο τα τραγούδια που μιλάνε για τη βία. Τη βία τη βλέπεις κάθε μέρα γύρω σου, τη μυρίζεις στην ατμόσφαιρα. Στη δουλειά σου, στις σχέσεις σου, στις ειδήσεις, στα μάτια των διπλανών σου. Βία είναι η ατέρμονη εργασιακή εκμετάλλευση, να ξυπνάς μέσα στο ψοφόκρυο για να ξοδέψεις ένα καθημερινό οκτάωρο για 40 χρόνια απο τη ζωή σου. Βία είναι η λογοκριμένη ιστορία και η ελπίδα για κάτι καλύτερο, βία είναι τα νυχτερινά αδιέξοδα, βία είναι ο ανταγωνισμός στον έρωτα και τη δουλειά, βία είναι η μοναξιά μπροστά στην τηλεόραση, βία είναι και τα ψυχοφάρμακα, η στέρηση και η πείνα, βία είναι η ανισότητα στις τάξεις αυτής της κοινωνίας, βία είναι και η καταστολή με ξύλο, χημικά και προφυλακίσεις, βία είναι η προσαρμογή των παιδιών σε αυτήν τη κόλαση. Είναι αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας, ο ίδιος ο πλανήτης δημιουργήθηκε απο μια βίαιη εκδήλωση του σύμπαντος. Η ίδια η φύση είναι βίαιη όπως ο τυφώνας και οι όροι επιβίωσης της ζούγκλας.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να αναπαράγεται με κάθε ευκαιρία απλά και μόνο για τόνωση της προσωπικότητάς μας, δικαιώνοντας έτσι τις χειρότερες προσδοκίες αυτής της μαλακισμένης κοινωνίας. Είναι γνωστή η παράνοια που κυκλοφορεί εκεί έξω, η εύκολη λύση είναι να τα αποδεχθείς όλα και να πέσεις σε λήθαργο.

Ο θόρυβος των μητροπόλεων ταξιδεύει μίλια μακρυά και κουβαλάει μαζί του τη μυρωδιά της μόλυνσης και της απελπισίας. Μέσα τους όμως ζούνε οι κολασμένοι που η κατάρα τους γίνεται οργή που εξεγείρεται ενάντια στους θεσμούς που τους θέλουν ζωντανούς-νεκρούς. Είναι η βραδινή μοναξιά που βγαίνει στα τσιμεντένια μπαλκόνια και ψάχνει για ίχνη ζωής ώστε να πάρει κουράγιο για άλλη μια μέρα.

Τα δάχτυλα του με τακτικές κινήσεις φέρνανε μηχανικά το ποτήρι στα χείλη του, εφοδιάζοντας με καινούρια αποθέματα αλκοόλ τα σωθικά του, μουδιάζωντας στιγμιαία τη γλώσσα του και φουσκώνοντας σταδιακά το στομάχι του μέχρι το οινόπνευμα να ναρκώσει τον εγκέφαλό του και τις σκέψεις του.

«Αν κάθε ποτό μεταμορφωνόταν και σε έναν φίλο θα είχαμε γίνει μια ωραία παρέα σ' αυτό το τραπέζι», συλλογίστηκε. Αφού δεν μπορούσε να μεθύσει απο έρωτα, μεθούσε απο ξίδια. Ζήτησε τον λογαριασμό και μαζί ένα σφηνάκι ''motorhead'' (1μ.south, 1μ.jack, 1μ.captain). Ήταν ώρα να φεύγει. Κατευθύνθηκε στο μπαρ και ακούμπησε το ένα χέρι του στον ξύλινο πάγκο ψάχνοντας με το άλλο στην τσέπη του για τα λεφτά. Όση ώρα περίμενε τα ρέστα κατέβασε μονορούφι το σφηνάκι το οποίο όπως πάντα διέσχισε με ''διπλομποτιές'' τη διαδρομή στήθος-στομάχι. Σηκώθηκε νωχελικά και βάδισε προς την έξοδο διαφυγής. Άφησε τους σπυριδούλα με τον σιδηρόπουλο πίσω του να τραγουδάν, «πού να γυρίζεις» και βγήκε έξω στο ψοφόκρυο κάτω απο τα χλωμά φώτα του δρόμου που φώτιζαν την πόλη φάντασμα.

Πήρε το δρόμο της επιστροφής. Κανένας άι-βασίλης δε φαινότανε πουθενά να του κάνει τράκα λίγη φτηνιάρικη ευτυχία. Σκέφτηκε ότι κανένας άστεγος δε λατρεύει το χιόνι, η καλή διάθεση των ανθρώπων τα χριστούγεννα είναι η απενοχοποίηση της βαρβαρότητάς τους όλο το χρόνο.

Τα πόδια του βάδιζαν σε γνώριμα στενά του κέντρου που οδηγούσαν στους παράλληλους δρόμους που διέσχιζαν ολόκληρη την πόλη. Συνθήματα που προέτρεπαν τον κόσμο σε εξέγερση για την ανατροπή του υπάρχοντος με υπογραφές ''αλφάδια'' σε κύκλο φέρανε μνήμες απο το κοντινό παρελθόν. Ήταν οι ίδιοι δρόμοι που βάδιζε μαζί με τον φίλο του τον Α. όταν έμενε θεσ/νίκη. Βγαίναν μαζί τα βράδια και γράφανε συνθήματα απο το κέντρο μέχρι την άνω πόλη. Ο ψηλός φίλος του, με τη χοντρή μαύρη πατατούκα του και αυτός με το μηχανόβιο μαύρο δερμάτινό του. Είχανε ταυτόσημες πολιτικές επιλογές και η διαχρονική επιμονή και των δύο τους είχε δέσει αρκετά. Συνελεύσεις γεμάτες ένταση και αποχαιρετισμοί συντρόφων, νυχτερινές περιπέτειες αδρεναλίνης κυνηγητού κι αντανακλαστικών. Είχανε κάνει καλά μεθύσια οι δυο τους, η νύχτα ήταν κάτι που έλκυε και τους δύο. Μία φήμη τον ήθελε να έχει φύγει απο την πόλη τα τελευταία χρόνια και να έχει αλλάξει συνήθειες. Έτσι και αλλιώς είχε εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει ίχνη πίσω του. Ήταν μια απώλεια που είχε ξανανιώσει..

Θυμήθηκε το πρώτο σύνθημα που του είχε κάνει εντύπωση όταν ήταν παιδί: «άννα σ' αγαπώ». Υπήρχε μια κοκκινομάλλα στο λύκειο όταν πήγαινε αυτός γυμνάσιο που τη χάζευε στην αυλή στα διαλείμματα. Το κορίτσι παρόλη την αθώα φάτσα και τη σεμνή συμπεριφορά που είχε, έκανε παρέα με τους αλήτες του σχολείου με αποτέλεσμα οι κακές γλώσσες να πλέκουν ιστορίες για αυτήν. Όταν είδε για πρώτη φορά το σύνθημα αυτό γραμμένο έξω απο το σχολείο του νόμιζε ότι ήτανε για πάρτι της. Στα επόμενα χρόνια όμως, που γνώρισε τους αναρχικούς της γειτονιάς του και είδε το σύνθημα αυτό να εξακολουθεί να γράφεται (ενίοτε μ' ένα ν), τον πληροφόρησαν ότι αναφερόταν στην αναρχία. Και όσο περισσότερο το σκεφτόταν τόσο περισσότερο του άρεσε αυτός ο παραλληλισμός του έρωτα και της αναρχίας με το κορίτσι, άσε που κουβαλούσε κι ένα μυστήριο γιατί ποτέ δεν έμαθε εκείνο το πρώτο σύνθημα σε ποια απο τις

δύο αναφερόταν πραγματικά. Τα περισσότερα παιδιά κάπως έτσι μπαίνουν στην εφηβεία, όταν αισθανθούν ένα έντονο συναίσθημα να τα κυριεύει και στα περισσότερα απο αυτά το πρώτο αυτό συναίσθημα είναι ο έρωτας. Απο τότε έτρεφε μια αγάπη γι αυτό το όνομα. Ένα άλλο όνομα που του άρεσε ήταν το ελευθερία, πόσο όμορφη και διαχρονική ερμηνεία κουβαλούσε επάνω του. Επίσης και για το μαρία έτρεφε ανάλογα συναισθήματα, επειδή όταν ήταν παιδί είχε ερωτευτεί μια μαρία, αδύνατη με κεχριμπαρένια μάτια, μακριά καστανόμαυρα πράσο μαλλιά και μέση δαχτυλίδι, η οποία ανταποκρινόταν στα συναισθήματά του. Αλλά καθώς ήταν αρκετά μικροί για να κάνουν κάτι ώστε να προχωρήσει η σχέση τους, η απόσταση των σπιτιών τους έπαιξε δυστυχώς καθοριστικό ρόλο ώστε να χαθούν και να μην ξαναβρεθούν ποτέ. Απο τότε όταν άκουγε το: «μαρία» των savage republic, όμορφα ανεκπλήρωτα συναισθήματα πλημμύριζαν την καρδιά του, γι αυτό προσπαθούσε να μην το ακούει συχνά, ώστε να διατηρήσει στο ακέραιο μέσα στη μνήμη του την εικόνα αυτή.

Κάθε δρόμος έχει να σου διηγηθεί και μια ιστορία. Ιστορίες άγνωστες που στοιχειώνουν μόνο αυτόν που τις έχει ζήσει και διαβαίνει τους γνώριμους σε αυτόν δρόμους.

Πρόσωπα απο το παρελθόν στοίχειωναν ορισμένες φορές τις σκέψεις του, και έτσι ήθελε να τα αντιμετωπίζει, ως στοιχειά. Ήταν φορές που έκανε διάλογο μαζί τους αναπαράγοντας κουβέντες του παρελθόντος, προσαρμόζοντάς τες στο παρόν, χωρίς κανέναν μάρτυρα να μπορεί να εγγυηθεί το ορθόν του αληθούς. Είχαν το ελεύθερο να μπαινοβγαίνουν στη σκέψη του όποτε το θέλανε, κάποιες φορές του βάζανε ζητήματα κι άλλες απλώς του λέγανε τη γνώμη τους. Δεν είχε σημασία που δεν ήταν δίπλα του, αυτός τους απαντούσε. Περισσότερο απο ανάγκη.

Οπότε θεώρησε ότι ο τύπος που καθόταν μέσα στο πατσατζίδικο κι είχε κρεμάσει επιμελώς τη μαύρη πατατούκα στη διπλανή καρέκλα δεν ήταν ο φίλος του ο Α. αλλά κάποιο φάντασμα που του έμοιαζε και του έκανε παιχνίδια. Δίπλα στη σούπα του είχε και μια μαλαματίνα κι όπως πάντα ντυμένος με το αγαπημένο του χρώμα το μαύρο.

«Αυτό μου έλειπε τώρα...», σκέφτηκε, «να μπω μέσα και να μιλάω με φαντάσματα».

Αυτή η πόλη έχει γεμίσει με φαντάσματα. Απουσίες του παρελθόντος οι οποίες αξιολογούνται τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Είναι στιγμές που αποζητάμε την ταυτότητά μας και τότε ξεκινάμε ένα διάλογο με το υποσυνείδητό μας. Οι παιδικές αναμνήσεις ανέμελων και ειλικρινών στιγμών, είναι το μόνο που επιβιώνει και σε στιγμές αδυναμίας, ξαναγυρνάμε στη ζεστασιά τους.

Στους περισσότερους δε μένει τίποτα απο το ελεύθερο παρελθόν, αναλαμβάνουν τις μικροαστικές ευθύνες και υιοθετούν τα καθεστωτικά συμβόλαια που συντάσσουν οι ανέγγιχτοι κατέχοντες. Το παρόν και το κατεστημένο είναι δυο έννοιες άρριχτα συνδεδεμένες. Οι συνθήκες που έχουν δημιουργήσει οι αδίστακτοι εκμεταλλευτές δεν αφήνουν πολλά περιθώρια. Μόνο με καθημερινή σύγκρουση με το υπάρχον και την κυρίαρχη ηθική μπορείς να διατηρήσεις την ελευθερία και τα όνειρα που κουβαλούσες παιδί. Αυτή η σύγκρουση όμως είναι που σε απομονώνει απο τους γύρω σου, δε σε αφήνει να ξεκουραστείς, γιατί όπως λέει και το σύνθημα: «ο πόλεμος συνεχίζεται». Αυτός ο καθημερινός πόλεμος είναι ανελέητος, διεξάγεται με αθέμιτα μέσα και βρίσκεται παντού. Αφήνει πίσω του απώλειες, επιβεβαιώνοντας έτσι την ατέρμονη διεξαγωγή του. Η κούραση που καταβάλει τους επαναστάτες είναι το φυσικό επακόλουθο της σύγχρονης πολιτισμικής απομόνωσης που βασιλεύει. Οι λέξεις πολιτισμός και δημοκρατία είναι ταυτόσημες της εκμετάλλευσης και της αδικίας, η ελευθερία είναι παράνομη και οι συνθήκες φέρνουν κάτι απο κόλαση. Κι αυτοί που καταφέρνουν να επιβιώσουν μέσα σε αυτόν τον πόλεμο κυκλοφορούν με τις πληγές ανοιχτές και το βλέμμα σκοτεινό.

Θυμήθηκε το: «another day, another death» των mob.

Το ψοφόκρυο τρυπούσε τα μεθυσμένα του γόνατα και πάγωνε το γυμνό πρόσωπό του. Το χειμώνα οι νύχτες είναι μεγάλες, αργεί να ξημερώσει και έτσι σου δίνεται μια πίστωση χρόνου ώστε να ξενερώσεις. Περισσότερο τον ανησυχούσαν οι συνέπειες της επόμενης μέρας παρά το κρύο που τον έκανε να ανοίξει βήμα. Ήταν ώρα να μαζευτεί.

«Όσο πιο άγρια είναι η βραδιά, τόσο πιο θλιβερό είναι το πρωινό», σκέφτηκε.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΑΝΕ

Είχανε μήνες να ανταμώσουν. Την έπαιρνε στο κινητό, αλλά η σχέση της με το κινητό δεν ήταν η καλύτερη. Το ξεχνούσε σε άλλα σπίτια, ξεχνούσε να το φορτίσει ή δεν είχε μονάδες να τον πάρει όταν έβλεπε την κλήση του.

Προσπαθούσε να ερμηνεύσει τη συμπεριφορά της, αλλά δεν έβγαζε άκρη. Τη μια ήτανε διαχυτική, και του έδειχνε οικειότητα και αγάπη, και την άλλη ήταν απόμακρη και ψυχρή σαν να μην είχανε ποτέ τους καθίσει μαζί. Του θύμιζε τη σελήνη, πότε έλαμπε πότε χανότανε και όμως θα μπορούσε να ήτανε το φως στο σκοτάδι του. Αυτή η κατάσταση του προκαλούσε σύγχυση, δεν ήξερε πότε έπρεπε να χαίρεται. Όταν του έδειχνε αδιαφορία, οπότε τον άφηνε στην ησυχία του, ή όταν γινότανε τρυφερή μαζί του και δεν ήξερε αν μπορούσε να απλώσει τα χέρια του και να τη σφίξει επάνω του. Στο μυαλό του αυτά τα παιχνίδια ήταν για τους τρέντυ πιτσιρικάδες και οχι για δυο συντρόφους της ηλικίας τους.

Την τελευταία φορά που της είχε στείλει μήνυμα στο κινητό είχε πανσέληνο, την είχε ρωτήσει αν γούσταρε να βγούνε και να ουρλιάξουνε παρέα με τους λύκους. Δεν απάντησε. Βγήκε να τους ταΐσει μόνος, δεν ούρλιαξε όμως.

Τελικά το ραντεβού κανονίστηκε νωρίς το βράδυ στην άνω πόλη. Μια περιοχή που δε θύμιζε καθόλου το πολύβουο, βρώμικο και ψεύτικο κέντρο της πόλης. Εκεί στην άνω πόλη ο χρόνος φαινόταν να έχει σταματήσει χρόνια πριν. Ήταν απο τις ελάχιστες περιοχές που είχαν γλιτώσει απο τη μανία της μεγάλης φωτιάς του 1917. Με τα παλιά σπίτια και τα όμορφα καλντερίμια, τις γάτες να σε κοιτούν άφοβα και τις αυλές να σου χαρίζουν τις μυρωδιές τους απο αγιόκλημα, γιασεμί, βασιλικό και νυχτολούλουδα.

Ήταν μέσα καλοκαιριού και η ζέστη είχε καταλάβει όλους τους δρόμους, τα στενά και τις πλατείες της πόλης. Της είχε κάνει δελεαστική πρόταση. Ένας φίλος του απο τά χανιά του είχε φέρει σπιτικό κρασί ‘‘ρωμέικο’’ στο χρώμα του κονιάκ και την είχε προσκαλέσει να το πιούνε παρέα. Ήταν και οι δυο γεροί πότες και ξέραν να εκτιμούν το καλό ποτό. Όλες τους οι συνευρέσεις συνοδεύονταν απο γενναίες οινοποσίες, όπως την προηγούμενη φορά που κουβαλούσε μαζί του ένα μικρό μπουκάλι τσικουδιά το οποίο τιμήσανε και οι δυο τους δεόντως. Το αλκοόλ φαινότανε ότι ήταν αυτό που βοηθούσε να πέσουν τα προσχήματα και οι ευγένειες και να αισθάνονται οι δυο τους ότι γνωρίζονταν απο καιρό. Το πρωί της επομένης όμως η μοναξιά του ήτανε πιο έντονη και το κενό πιο βαρύ. Έτσι ήθελε στο απώτερο μέλλον κάποτε να καταφέρει να έρθει κοντά με μια γυναίκα χωρίς τη βοήθειά του, να κάθονται και να κοιτιούνται στα μάτια χωρίς να αισθάνονται το αλκοόλ στο μυαλό και τα στομάχια τους παρά μόνο αυτή την όμορφη αληθινή ζέστη στα στήθια τους.

Θυμήθηκε την πρώτη φορά που την είδε. Ήταν σε ένα γλέντι στη κατάληψη, αυτή μακριά του όρθια με το φίλο της, μιλούσαν και γελούσαν χωρίς να του δίνουν σημασία, και γιατί άλλωστε, ήτανε χορτασμένοι απο τον έρωτά τους. Αυτός την πόθησε και ξέροντας ότι ο χρόνος θα τους φέρει κοντά κλείδωσε το πρόσωπό της στη μνήμη του, αν κι απο τις πρώτες ματιές ένοιωσε ότι ήταν επικίνδυνη σαν τη κόλαση. Τα πρώτα χρόνια καταπίεσε το αίσθημά του προσπερνώντας την και κρύβοντας το ενδιαφέρον του. Μέχρι που ένα βράδυ στην αυλή της κατάληψης ήρθε και κάθισε απέναντί του σε μια ξύλινη καρέκλα διπλώνοντας τα πόδια της μπροστά στο στήθος. Του χαμογέλασε και του άνοιξε συζήτηση. Τελικά το ενδιαφέρον είχε ξεκινήσει απο αυτήν. Αυτός ήξερε απο την αρχή ότι θα καεί, αλλά ήταν τόσο απελπιστικά μόνος που θέλησε να ανοίξει τα αραχνιασμένα παραθυρόφυλλα της καρδιάς του ώστε να φύγει το κρύο και η μούχλα. Απο τότε συναντιόντουσαν συχνά είχανε τις ίδιες επιλογές.

Το αμοιβαίο ενδιαφέρον αυτό άλλοτε τους έφερνε κοντά κι άλλοτε τους έκανε χίλια κομμάτια σαν το τραγούδι των joy division: «love will tears us apart» και βαθιά μέσα του ήξερε ότι μόνο τη δίψα του μπορούσε να ξεγελάσει και οχι να ξεδιψάσει. Την πρώτη φορά που της είχε πιάσει το χέρι ήταν ένα φθινοπωρινό βράδυ σ' ένα ταβερνάκι που κάθονταν στο τραπέζι οι δυο τους. Του το ξέκοψε λέγοντάς του να μην περιμένει τίποτα παραπάνω απο παρέα και τότε η σκοτεινιά ξαναβάρυνε την ψυχή του. Το μυαλό του τον συμβούλεψε να εξαφανιστεί και να μην ξαναγυρίσει ποτέ, να ψάξει αλλού όπου θα ήτανε καλοδεχούμενος. Ήταν εξόριστος όμως εδώ και χρόνια σε μια άγονη έρημο, έτσι συνέχισε να δει μέχρι που θα φτάσει. Οι προσδοκίες του ανταμείφθηκαν όταν ένα βράδυ μπροστά σε κοινή θέα όλης της παρέας, του πρότεινε το χέρι ξαπλώνοντας την παλάμη της μπροστά του, πάνω στο κατάμεστο με κάθε είδους αλκοόλ τραπέζι. Αυτός ανταποκρίθηκε σφίγγοντας τα ζεστά της δάκτυλα ανάμεσα στα δικά του, μέχρι που του ζήτησε να της το επιστρέψει αρκετά λεπτά αργότερα. Αλλά η πιο όμορφη σκηνή ήταν όταν το ίδιο βράδυ αποχαιρετιστήκανε στη μέση της αγ. δημητρίου. Η κοπέλα τον τράβηξε επάνω της και τον έσφιξε με όλη της τη δύναμη, σα να φοβόταν μην τυχόν και της ξεφύγει και μείνει μόνη της, συναίσθημα που είχε συνηθίσει να θεωρεί δικό του και ξαφνιάστηκε απο τη συμπεριφορά αλλά και τη μυική δύναμη που είχε. Ο δρόμος ήταν έρημος, τα κίτρινα φώτα του τους φώτιζαν και οι ματάδες απο απέναντι που φιλούσαν το μπάτσικο της άνω πόλης, με βγαλμένα τα κράνη τους κάνανε χάζι. Τραβήξανε σπίτια τους και οι δύο να ξενερώσουν.

Το κορίτσι ήρθε στο ραντεβού στη μεσαία πορτάρα φέρνοντας μαζί της και δυο πλαστικά ποτήρια για το κρασί. Συμφωνήσανε να ψάξουν να βρούνε κάποιο πεζούλι να κάτσουν με θέα το θερμαϊκό.

Ήταν μια όμορφη ζεστή βραδιά με την άγιομη σελήνη να μοιράζεται αρμονικά με τα αστέρια τον ουρανό. Μικρές παρέες απο εφηβικά ζευγάρια είχαν ακροβολιστεί σε διάφορα σημεία των βυζαντινών τειχών, καπαρώνοντας έτσι τις καλύτερες καβάτζες. Οι δυο τους δεν απογοητεύτηκαν, συνέχισαν το ψάξιμο σε λίγο πιο απόμερα σημεία. Θέλανε να μείνουνε μόνοι τους, είχανε καιρό να βρεθούνε και είχαν τόσα να πούνε. Το κορίτσι θυμόταν ένα πλάτωμα σε ένα σημείο όπου υπήρχαν σκαλοπάτια που ξεκινούσαν απο τον κάτω δρόμο και φθάνανε μέχρι ψηλά στα τείχη, ορισμένοι το αποκαλούσαν ‘’μπαλκονάκι’’. Είχε ένα τοιχάκι με κάγκελο για προστασία καθ’ ότι ήταν στα δέκα μέτρα ύψος με γκρεμισμένα παλιόσπιτα στις ρίζες του. Πίσω τους θάμνοι, παντζούρια και κλειστές καγκελόπορτες. Η θέα ήτανε υπέροχη, όλη η πόλη ξεδιπλωνόταν στα πόδια τους απο τη μια άκρη ανατολικά μέχρι το καλοχώρι στα δυτικά. Τα φώτα τρεμόπαιζαν αδύναμα και οι λεωφόροι φάνταζαν τόσο ασήμαντοι απο εκεί ψηλά. Μπροστά τους στον γέρο και βρώμικο θερμαϊκό είχαν αγκυρώσει κάμποσα βαπόρια περιμένοντας την άδεια να δέσουν στο λιμάνι. Τα κίτρινα φώτα του καταστρώματος έκαναν την ασάλευτη ύπαρξή τους να μοιάζει εγκαταλειμμένη, αλλά αυτά απλώς ξεκουράζονταν μέχρι το επόμενο ταξίδι.

Καβαλήσανε το πεζούλι και τραβήχτηκαν άκρη πίσω απο τους θάμνους για ησυχία, η πλάτη τους ακουμπούσε στο κάγκελο και τα πόδια τους μετέωρα στο κενό. Άνοιξε το μπουκάλι και σέρβιρε στα πλαστικά ποτήρια, πρώτα στο δικό της κι έπειτα για αυτόν. Κάνανε γιαμας και μείνανε για λίγο αμίλητοι απολαμβάνοντας τη θέα. Ξεκίνησε πρώτος σχολιάζοντας τα τελευταία σκηνικά που διαδραματίζονταν στη πόλη. Αυτή που συμμετείχε άφοβα στα περισσότερα απο αυτά, κουβαλούσε τσαμπουκά και γούστα που πιο συχνά συναντούσες στα αγόρια. Τα χρόνια είχαν αλλάξει και η αδρεναλίνη ήταν συχνή, αρκεί να τη γύρευες. Μιλούσαν για τις απόψεις τους κι οχι για τα αισθήματά τους. Ήταν και οι δυο παιδιά αυτής της πόλης, το καθένα με τις παρέες του και είχαν τις δικές τους ιστορίες να διηγηθούν.

Απόμακρες φωνές και νεανικά πειράγματα έσπαζαν ανά περιόδους την ησυχία. Η σελήνη γαλήνια λουζόταν στα ήσυχα νερά απο όπου όλοι μπορούσαν να πιουν το φως της. Ο ζεστός αέρας τούς χάιδευε τα μέτωπα και το σπιτικό κρασί γέμιζε ευχάριστα τα σωθικά τους. Οχι όμως και την καρδιά του, γι αυτό και άλλαξε την κουβέντα φέρνοντάς τη στη σχέση τους, για να πάρει τις απαντήσεις που ζητούσε.

Όλα ήταν μια παρεξήγηση, μια παρερμηνεία του είπε, δεν είχε να περιμένει τίποτα περισσότερο απο αυτήν εκτός απο ένα φιλικό ενδιαφέρον που της ερχόταν ανά περιόδους. Άκουγε ατάραχος την ερμηνεία της χωρίς να χαλιέται ιδιαίτερα μιας και τα λόγια αυτά επιβεβαίωναν απλώς τις πρώτες του σκέψεις. Μια λύτρωση γέμισε το στήθος του διώχνοντας τη σύγχυση και τις απορίες που είχαν θρονιαστεί μέσα του. Αισθάνθηκε πάλι καθαρός και άδειος. Δυο ανήλικα γατιά ταλαιπωρούσαν μια σαύρα στο γκρέμι, λίγα μέτρα κάτω απο τα πόδια τους. Και τα αστέρια τούς φώτιζαν, ακούγοντας όλο ενδιαφέρον τις απόψεις τους, χωρίς όμως να σπάνε τη σιωπή τους. Όλα ήτανε ξεκάθαρα και τελειωμένα τώρα, εκτός απο το μπουκάλι που ήθελε λίγο ακόμα πριν αδειάσει. Τώρα κάθονταν δίπλα-δίπλα και ψάχνανε τις κρυμμένες στο σκοτάδι περιοχές της πόλης, παίρνοντας ως σημάδι τα φώτα των δρόμων. Το χέρι του κοριτσιού που σηκωνόταν για να δείξει ποιο σημείο εννοούσε, τριβόταν με τον ώμο του και κάθε φορά που αυτός έσκυβε για να δει καλύτερα, έσκυβε κι αυτή κολλητά του για να ευθυγραμμιστεί με τη ματιά του. Είχε μείνει ένα τελευταίο ποτήρι, το σέρβιρε στο κορίτσι και μείναν και πάλι αμίλητοι όπως και στην αρχή.

Πρώτος σηκώθηκε αυτός εγκαταλείποντας το φιλόξενο πεζούλι και αυτή ακολούθησε. Ένας έγκλειστος σκύλος, τους γάβγιζε χωρίς να φανερώνει τη θέση του. Αποχαιρετίστηκαν χωρίς αγκαλιές και φιλιά, μόνο ανταλλάξανε βλέμματα και ευχές εξ αποστάσεως. Ο καθένας τράβηξε το δρόμο του, το κορίτσι πήρε τα σκαλιά προς τα πάνω στα τείχη, ενώ αυτός ακριβώς την αντίθετη κατεύθυνση προς το κέντρο. Άφηνε πίσω του μια υπέροχη βραδιά να κλείνει στον απόηχο του: «it's a perfect day» του lou reed. Παρατηρούσε τη σκιά του να πορεύεται πάνω στο καλντερίμι και να τον οδηγεί μέσα στα γνώριμα στενά της άνω πόλης. Τα γαβγίσματα του σκύλου είχαν σταματήσει και έφερε στο μυαλό του την ειρωνεία του: «because the night belongs to lovers» και απάντησε στην patti:

«να ρε patti που όλες οι νύχτες δεν ανήκουν στους εραστές, έρχονται νύχτες που θέλεις να πετάξεις μακριά απο όλα αυτά που σε πρόδωσαν».

Παράτησε τον lou για να πιάσει τη μελωδία απο το «romeo» των wipers, ήθελε κάτι πιο δυνατό για την επιστροφή και τραγούδησε: «romeo is still alone». Φτάνοντας στον πρώτο δρόμο στάθηκε για να περάσει το σύντομο καραβάνι των αυτοκινήτων που τον τύφλωναν με τα φώτα τους.

Ήταν η τελευταία φορά που βρεθήκανε...

ΕΡΗΜΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Έξω οι δρόμοι βρώμικοι και έρημοι. Η βροχή είχε σταματήσει αφήνοντας πίσω της υγρούς καθρέφτες γεμάτους λάσπη που αντανακλούσαν την ασχήμια της πόλης.

Η πόλη μετά την καταιγίδα φάνταζε υγρή και άδεια, μια μυρωδιά που θύμιζε βρεγμένο σκύλο αναδυόταν απο τα σωθικά της. Τα μονότονα χρώματα των πολυκατοικιών κάτι ανάμεσα σε κίτρινο και γκρι μαρτυρούσαν τη συντηρητική αδιαλλαξία της απέναντι στη χαρά. Η ηρεμία που ακολούθησε την καταιγίδα επιβεβαίωνε την απουσία των κατοίκων της.

Είναι εποχές που η πόλη είναι άδεια απο το πρωί μέχρι το βράδυ, τότε δείχνει το φιλόξενο πρόσωπό της, χωρίς θόρυβο και κίνηση και χωρίς ανακριτικά βλέμματα να σε περιεργάζονται. Τότε οι βόλτες στους έρημους δρόμους αποκτούν κάποια σημασία, δε χρειάζεται να κουβαλάς τον ξύλινο χαρακτήρα μαζί σου, κυκλοφορείς γυμνός απο ενοχές και άμυνες, απλά περιφέρεσαι σαν τον άνεμο που ψάχνει για διέξοδο. Κάθε γωνία, κάθε στάση, κάθε μπαλκόνι, κάθε παγκάκι, κάθε δέντρο σου φωνάζει να καθίσεις. Τα πουλιά και οι γάτες κυκλοφορούν ανενόχλητα, τα φανάρια δεν έχουν ρόλο και οι βιτρίνες είναι αδιάφορες και κρύες. Σα να έχει σταματήσει ο χρόνος και όλα τα ρολόγια πάψανε ταυτόχρονα.

Του είχε έρθει διάθεση για βόλτα, κατέβαινε προς την παραλία εκεί που τα μάτια ταξιδεύουν ελεύθερα, χωρίς τσιμεντένια φράγματα να περιορίζουν το βλέμμα και μπορείς να ατενίζεις τον μακρινό ορίζοντα χωρίς εμπόδια. Τον συντρόφευε ο αντίλαλος απο τα βήματά του πάνω στις βρεγμένες πλάκες και σιγοτραγουδούσε το: «i'm blue (the gong gong song)» απο τις μαύρες soul-girls του '62 ikettes.

Η θάλασσα ήταν φουσκωμένη και γαλήνια και οι γλάροι συναθροίζονταν πάνω στις μεταλλικές σημαδούρες. Ένας αθίγγανος ακορντεονίστας καθότανε σε μια απο τις τεράστιες γλάστρες που βρίσκονται πάνω στο πλακόστρωτο της νέας παραλίας κι έπαιζε το: «waltz» του nino rota απο το «godfather I». Η μελωδία ακουγόταν απο εβδομήντα μέτρα μακριά, αλλά η καταιγίδα είχε στερήσει απο τους εναπομείναντες τη διάθεση για έξοδο, με αποτέλεσμα το βαλς να βρίσκει μόνους ακροατές τους γλάρους.

Μέχρι να τον πλησιάσει τα σύννεφα είχαν υποχωρήσει ικανοποιητικά ώστε να πραγματοποιήσουν την επιθυμία, του κατακόκκινου αδύναμου ήλιου, να του επιτρέψουν να δει πριν πάει για ύπνο απο που ερχόταν αυτή η μελαγχολική μελωδία.

Το φως του συνέθεσε ένα στιγμιαίο χρυσοκόκκινο μονοπάτι που καλούσε να το ακολουθήσουν πάνω στην απέραντη θάλασσα. Ο ακορντεονίστας συνέχισε το σκοπό του, ατενίζοντας το ηλιοβασίλεμα όση ώρα οι κόκκινες ανταύγειες βαφτίζονταν στη θάλασσα. Ένα σύνθημα με μαύρο σπρέι ήταν γραμμένο πάνω στην άσπρη γλάστρα: ''FUCK T.V.''

Κάθισε να απολαύσει την εικόνα, νοιώθοντας τυχερός που η βόλτα φάνηκε τόσο γενναιόδωρη μαζί του.

Ήταν φορές που αισθανόταν δέσμιος υποχρεώσεων των οποίων δεν είχε υπογράψει κανένα συμβόλαιο. Οι κοινωνικές συνθήκες απο τότε που θυμόταν τη δική του διαβίωση και του περίγυρού του ήτανε δύσκολες, στηριγμένες στην κοροϊδία και τον φόβο. Η εκμετάλλευση και η καταστολή υπήρχαν απο πάντα, μόνο που τώρα έπεσαν τα προσχήματα. Τώρα σταμάτησαν τα χέρια των αφεντικών να μοιράζουν παξιμάδια πίσω απο τα κάγκελα των υπηκόων, τώρα αφήνουν τους υπηκόους να πεθάνουν απο την πείνα ή να αυτοκτονήσουν -είναι πολλοί άλλωστε- ή να φαγωθούν μεταξύ τους. Τέρμα το κράτος πρόνοιας και η κοινωνική ειρήνη, υπάρχει πλέον μόνο ο πόλεμος μεταξύ αφεντικών και σκλάβων, μια θύελλα χωρίς τέλος. Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται εδώ και χρόνια, η καθολική νομιμότητα και η υποταγή διαιωνίζουν αυτό που κάποτε αποκαλούσαν ζωή. Όλοι το πρωί σκλάβοι στη δουλειά, με τις τράπεζες να ληστεύουν νόμιμα και ακόρεστα και ο καθένας χωριστά βασιλιάς στον μικρόκοσμο της ξεφτίλας του. Ένα μεγάλο κομμάτι της απόγνωσης που κυκλοφορεί γεννήθηκε απο την εθελοτυφλία. Πόσο αμέτοχος μπορείς να μείνεις όταν σου επιβάλουν να συμμετέχεις σε έναν εφιάλτη, πόσο ελεύθερος μπορείς να είσαι σε μια κοινωνία σκλάβων, πόσο ευτυχισμένος μπορείς να είσαι όταν στο μόνο που διαφέρουν οι μέρες μεταξύ τους είναι η ονομασία τους; Θα επιτρέψουμε στο θόρυβο απο τις μηχανές των εργοστασίων να καλύψει τις φωνές μας; Θα περιμένουμε πότε τα βαριά γκρι σύννεφα θα ξαναεπιτρέψουν στον ήλιο να μας χαμογελάσει, ενώ μπορούμε να τον έχουμε όποτε μας γουστάρει;

Κι αυτοί οι δρόμοι, όταν η πόλη είναι ανοικτή, σφύζουν απο μοναξιά, απελπισία και ανέχεια. Δεν οδηγούν πουθενά αλλού εκτός απο αδιέξοδα καθημερινής μιζέριας και εκπτώσεις ονείρων. Οι περισσότεροι που τους διαβαίνουν περπατούν με τα κεφάλια σκυμμένα και παρατηρούν τα παπούτσια τους μουρμουρίζοντας κατάρες και κάνοντας το σταυρό τους. Έχουν νομιμοποιήσει το ψεύτικο και ποινικοποιήσει την αλληλεγγύη.

Το σούρουπο άρχισε να βαθαίνει, ο ουρανός πήρε ένα βαθύ μπλεμενεξεδένιο χρώμα και ο αέρας χάιδεψε τις λεύκες της παραλίας κάνοντας τα φύλλα τους να τρέμουν και να σφυρίζουν. Μια μυρωδιά απο σάπια φύκια τον επανέφερε στη βόλτα του.

«Να κοιτάζεις ψηλά», σκέφτηκε, «στον ουρανό, εκεί είναι η ελευθερία και η περηφάνια, να κοιτάς ψηλά, μη βλέπεις μόνο το πεζοδρόμιο σαν ταπεινός σκλάβος γεμάτος ντροπή και φόβο.

Γαμώτο μου είναι φορές που θέλω να φύγω σε μέρη μακρινά και αμόλυντα απο τις βρομιές τους. Θα ήθελα να πάω πέρα στον ωκεανό, εκεί που δε σου μιλάει κανείς παρά μόνο η θάλασσα και ο υγρός αέρας, υπάρχει μια ανακούφιση στην απεραντοσύνη της θάλασσας, ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον...» Τραγούδησε το: «you got to move» του fred mcdowell.

ΣΚΟΤΑΔΙ

How many times can you feel the fear
Coming to you and getting so near...
petunia pig: «a dream so gray»

Είναι μέρες που δεν έχω διάθεση να σηκωθώ απο το κρεβάτι. Δε θέλω να ανοίξω τα παντζούρια για να μη μπει το φως της ημέρας μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Τραβάω την κουβέρτα μέχρι επάνω να με σκεπάσει ολόκληρο και κουλουριάζομαι στη γωνία του κρεβατιού με τον τοίχο. Θέλω να ακουμπάω τον τοίχο, να αισθάνομαι τη θερμοκρασία του και αυτός να με καθησυχάζει με την ασφάλειά του. Ελαχιστοποιώ την αναπνοή μου, αρνούμαι να αποδεχτώ τους ρυθμούς της ημέρας. Καμιά διάθεση να μιλήσω, έχω ξεχάσει τις λέξεις. Αποδέχομαι την κυριαρχία του σκοταδιού σα να έρχεται να με λυτρώσει απο όλα όσα με έχουν βαρύνει, γίνομαι ένα μαζί του. Δεν υπάρχω, δεν είμαι εδώ, δεν είμαι πουθενά, απλώς αναπνέω. Μέσα του ξεχνάω ποιος είμαι και τι θέλω. Η νεκρική σιγή είναι ο καλύτερος σύμμαχος της ανυπαρξίας. Οποιοσδήποτε ήχος είναι επίπονα ενοχλητικός. Αυτές οι μαλακισμένες σειρήνες απο έξω, ασθενοφόρων, πυροσβεστικών, μπατσικών, εισβάλουν μέσα στον χώρο μου και δε λένε να σταματήσουν ποτέ. Μου φέρνουν τον ήχο απο τον καθημερινό πόλεμο που διεξάγεται εκεί έξω. Με ωτοασπίδες και μαξιλάρια προσπαθώ να φράξω αυτήν την παρείσακτη εισβολή που απειλεί τη σημαντική ηρεμία μου. Βγάζω την μπαταρία απο το ξυπνητήρι και αφήνω το κινητό κλειστό. Φοβάμαι να κλείσω τα μάτια μου, μήπως και ο εφιάλτης που ζω περάσει στον ύπνο μου, στο μόνο καταφύγιο που μου έχει μείνει. Η σταθερή αϋπνία μού προκαλεί ένα συναίσθημα κόπωσης κι ονείρου.

Η μόνη μου σκέψη είναι να μη δώσω κανένα σημείο ζωής, να βαδίζω αργά πάνω στα σανίδια για να μην ακούγομαι και να κάνω απαλές κινήσεις. Έχω προκατάληψη με τους γείτονες, νομίζω ότι είναι εχθροί μου κι ότι με παρακολουθούν πίσω απο τις κλειστές κουρτίνες τους. Σε αυτές τις μοναχικές μου σκέψεις, ορισμένες φορές μου κάνουν παρέα οι αράχνες. Ποτέ μου δεν τις πείραξα και τις αφήνω ανενόχλητες να κυκλοφορούν μέσα στο σπίτι. Πρωί και βράδυ, χειμώνα-καλοκαίρι, γυρίζουν όλους τους χώρους απο το ταβάνι μέχρι τις σκοτεινές γωνίες κάτω απο τα έπιπλα. Είναι αθόρυβες και καθόλου περίεργες. Βρίσκω καταφύγιο μέσα στο σκοτάδι, παρέα με τις σκέψεις μου. Η έλλειψη διάθεσης για τα πάντα, με κάνει να αισθάνομαι ευάλωτος και για να καταφέρω να το κρύψω, γίνομαι αντικοινωνικός. Καμιά διάθεση για έξοδο.

Please don't hurt me please don't help me any more
please don't love me please don't hate me, no, leave me alone
make believe: «leave me alone»

Κυκλοφορεί μια αρρώστια έξω στην πόλη που την έχουμε κολλήσει οι περισσότεροι. Τα συμπτώματα της είναι: εγωισμός, ψέμα, πόνος και φόβος. Είναι κολλητική και μεταδίδεται απο το βλέμμα η απο ένα απλό άγγιγμα. Σκοπός της είναι η εξαπάτηση, η ταπείνωση και η απομόνωση του διπλανού μας. Σε αυτή την αρρώστια δεν υπάρχουν αθώοι, αυτοί που την έχουν κολλήσει, ψάχνουν τα καινούρια τους θύματα για να τη μεταδώσουν και αυτά με τη σειρά τους θα τη περάσουν στους επόμενους.

Κάποιες φορές μου έρχεται να δαγκώσω τους καρπούς μου ώστε ο πόνος να με κάνει να αισθανθώ το κορμί μου κι άλλες φορές βαράω μπουνίδια στους κροτάφους μου για να τιμωρήσω τον εαυτό μου για την δειλία του. Αυτή η αίσθηση του πόνου, μου αποδεικνύει ότι είμαι ακόμη ζωντανός. Είναι μέρες ολόκληρες που περνάω τεμαχίζοντας και κατακρεουργώντας τον εαυτό μου. Ξεμοναχιάζοντας τις αδυναμίες μου μία προς μία, κάνοντας αυστηρή αυτοκριτική για όλες τις κουβέντες, τις πράξεις και τις σκέψεις μου, καταρρίπτοντας όλες τις ξένες δικαιολογίες που εισβάλουν στον κόσμο μου. Ξεγυμνώνοντας όλες τις αλήθειες και τα ψέμματα που κυκλοφορούν στον κόσμο μου. Φτάνοντας στο οριακό εκείνο σημείο να εγκαταλείψω τον παλιό μου εαυτό σαν το δερμάτινο πουκάμισο που αφήνει πίσω του το φίδι και να ξαναρχίσω πάλι να ζω.

Αυτό που σιχαίνομαι περισσότερο απο όλα είναι η υποκρισία και το ψέμα.

«Η πλήξη είναι η καλύτερη συντροφιά μου
Ω μαύροι ουρανοί, ανοίξτε και πνίξτε την καρδιά μου».

ΠΟΥ ΝΑ ’ΣΑΙ

Η αγκαλιά σου απάνεμο, φιλόξενο λιμάνι
μέσα της ν’ αγκυρώσω
σκοτεινιά και μοναξιά να μη με πιάνει

Το κορμί σου θάλασσα
να βουτήξω, να χαθώ, ποτέ να μη γυρίσω

Τα μαύρα αμυγδαλωτά σου μάτια
κρασί να πιω, να ξεχαστώ

Το χαμόγελό σου, όνειρο αληθινό
αξίζει κοιτώντας το να ξενυχτίσω

Μαύρο μετάξι η πλεξούδα σου
να πιαστώ, να στηριχτώ,
την αγάπη σου να ρουφήξω

Τα αλαβάστρινά σου πόδια
χαρά της δροσοσταλίδας
πριν τη ρουφήξει το διψασμένο χώμα

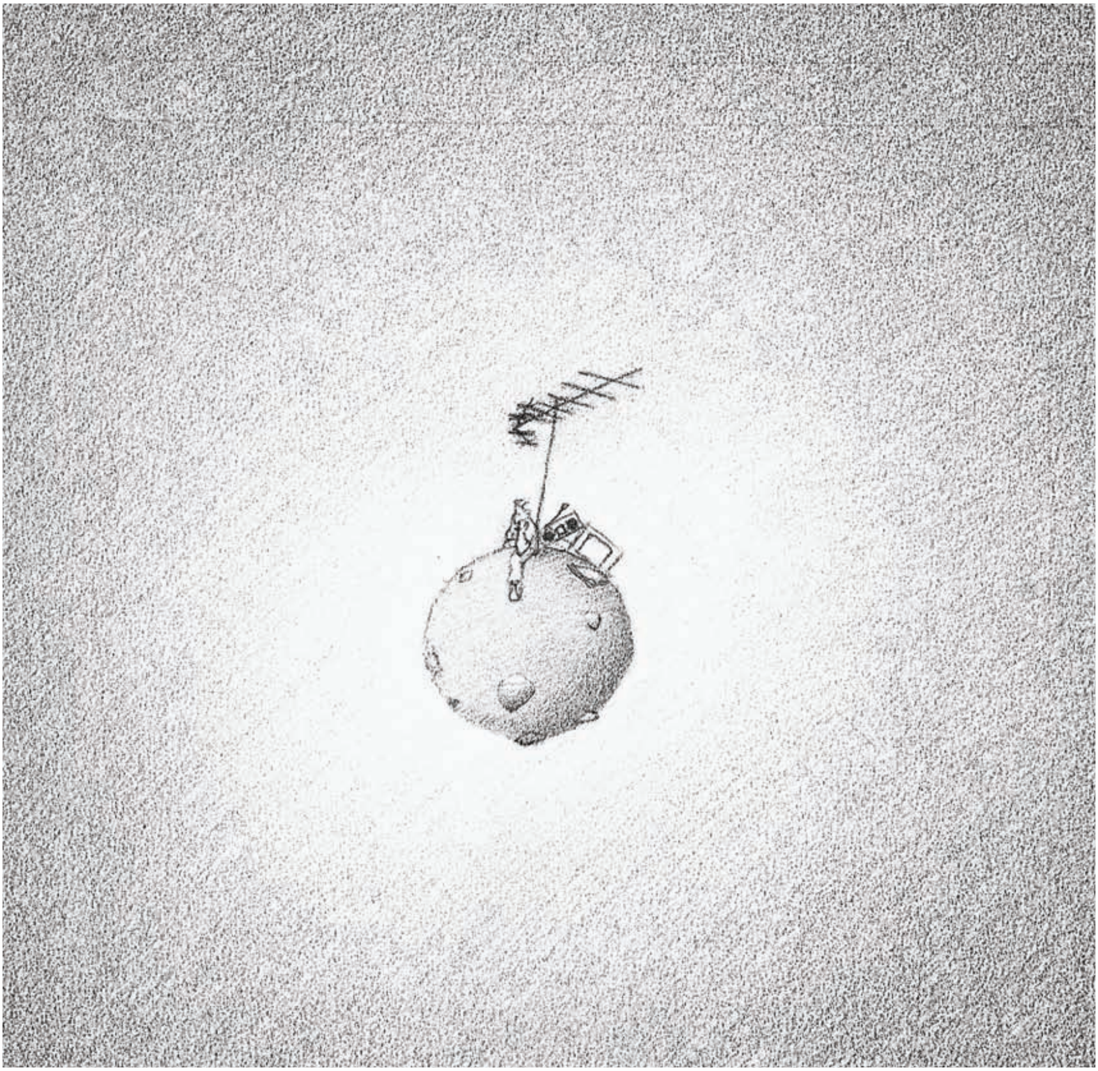
Και αυτή η ανάμνηση της μυρωδιάς σου
να με συντροφεύει στα ταξίδια μου
τις νύχτες χωρίς φεγγάρι.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Η μοναξιά μου είναι ωκεανός
Μόνο η σελήνη την απαλύνει

Και τα κύματα που ξεβράζουν τον θυμό
τις αναμνήσεις μου χύνουν

Κάνε το σεληνόφως αίμα μου
Οι γοργόνες να πιουν
και τις ιστορίες της ζωής μου
να διηγηθούν

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Σύντροφοι φαντάσματα
που σε καρτερούν σε ξεχασμένο ραντεβού

ακούς τους ψιθύρους τους στο βραδινό αγιάζι
που σκουπίζει τους έρημους δρόμους

Και αυτή η μοναξιά πιο ασήκωτη και απο την φτώχεια ...

Μόνο αναμνήσεις έχουν μείνει
και δεν τις έχω για πούλημα
Χρόνια λύσσας κι επιμονής
κομμάτια σύγκρουσης με το υπάρχον
μαύρη μειονότητα εναντίον όλων
Οργή περισσευούμενη

Μόνο εικόνες της κόλασης υπάρχουνε
που δε ξεχνιούνται ποτέ
που ονομάζονται πολιτισμός κι αστική δημοκρατία
και που έχουμε μισήσει
όσο τον βιασμό και την αδικία

Μόνο μια ξεθωριασμένη προσδοκία έχει μείνει
που κουβαλάει επάνω της ένα τεράστιο ΧΩΡΙΣ
ψέμα, υποκρισία, εκμετάλλευση, φτώχεια
απομόνωση, τρομοκρατία, σύνορα

Κι ένα ξεφτισμένο ημερολόγιο
με τις αυτοκτονικές τάσεις αυτής της φυλής
να είναι επίσημα καταγραμμένες

Ε, παλιατζή,
έχεις να μου δώσεις καμιά ξεχασμένη αλήθεια,
την αγοράζω, πόσο θες;

Ἡ ἀλήθεια, ξυλογραφία ἀνωνύμου, 16. αἰῶνας.

ΠΟΡΕΙΑ

Η δημοκρατία τους έχει βρεθεί ένοχη απο καιρό, έχουν απαγγελθεί οι κατηγορίες στους αρχιτέκτονές της αλλά αυτοί σιωπούν. Έξω μυρίζει σήψη, δυσωδία και ψέμα, μόνο η μυρωδιά του δακρυγόνου πλέον μπορεί να τα καλύψει. Οι κάδοι είναι ξέχειλοι απο σκουπίδια, προοδευτικές μεταρρυθμίσεις και τελευταίες ελπίδες. Οι πρόστυχες κάμερες εξακολουθούν να κάνουν τη βρομοδουλειά τους και οι ρουφιάνοι ανησυχούν και μαζεύονται σε πηγαδάκια. Σε λίγη ώρα η ρουτίνα θα πάψει να υπάρχει... Έρχονται απο διαφορετικά μέρη της πόλης, άλλοι εμφανίζονται μέσα απο τα στενά, άλλοι κατεβαίνουν απο τα λεωφορεία. Κάποιοι άγνωστοι μεταξύ τους, κάποιοι σύντροφοι απο χρόνια. Αναγνωρίζονται απο το βλέμμα τους και το μαύρο χρώμα των ρούχων τους. Νοιώθουν μίσος για το σύστημα που τους γέννησε και οργή για την κοινωνία που τους έφτυσε. Μαύρο το χρώμα του θανάτου, του προδιαγεγραμμένου, καθημερινού, αργού θανάτου. Η γοητεία της αναρχίας είναι αυτή η ‘’φθήνια’’ της, ο τρόπος που χωράνε όλοι μέσα της. Οι λυσσασμένοι προλετάριοι, οι κολασμένοι απάτριδες μετανάστες, αλκοολικοί ποιητές, καταραμένοι μουσικοί, απόκληροι μηχανόβιοι, συνειδητοποιημένα κλεφτρόνια, queer...αυτοί είναι που τη συντηρούν κι αυτοί είναι που τη σκοτώνουν. Είναι η γοητεία ενός ονείρου που δεν τελείωσε ποτέ, μιας αλήθειας, μιας αξίας που έχει βιαστεί χιλιάδες φορές. Η ελευθερία είναι αυτή που τους ξελόγιασε, τάζοντάς τους τον παράδεισο και την ουτοπία κι έπειτα έτσι απρόσμενα τους εγκατέλειψε στην κόλαση του σύγχρονου πολιτισμού. Ορισμένοι είναι διατεθειμένοι να κάνουν τα πάντα για αυτήν, όλοι κουβαλάνε την ίδια κατάρα μέσα τους. Η μοναξιά χάνεται μέσα στους γνωστούς-αγνώστους συντρόφους κι αυτός ο φόβος που προσπαθεί να μας καταβάλει εξαφανίζεται στις ιαχές των συνθημάτων. Τα σπρέι και τα λάβαρα βάφουν την πόλη μαυροκόκκινη. Σύντροφοι τρέχουν απο τα γύρω στενά για να προλάβουν την πορεία, θέλουν να χωθούν μέσα της, ζηλεύουν και αισθάνονται τόσο μόνοι, τόσο άδειοι έξω απο αυτήν. Οι σκύλοι κατεβαίνουν κι αυτοί με τα αιτήματά τους. Είναι η μέρα που οι νταβατζήδες της ελευθερίας θα πληρώσουν. Είναι η μέρα που οι φονιάδες των ονείρων μας θα πληρώσουν. Είναι η μέρα που οι τρομοκράτες των ζωών μας θα πληρώσουν. Η οργή γίνεται ποτάμι που παρασέρνει τον εικονικό, ανέραστο, άνισο κόσμο σας. Οι αξίες αυτής της κοινωνίας πληρώνονται στο δρόμο. Οι δρόμοι για πάντα θα ανήκουν στους ελεύθερους.

Τόσο απλό, τόσο ζεστό, τόσο οικείο, τόσο δυνατό, τόσο αληθινό.

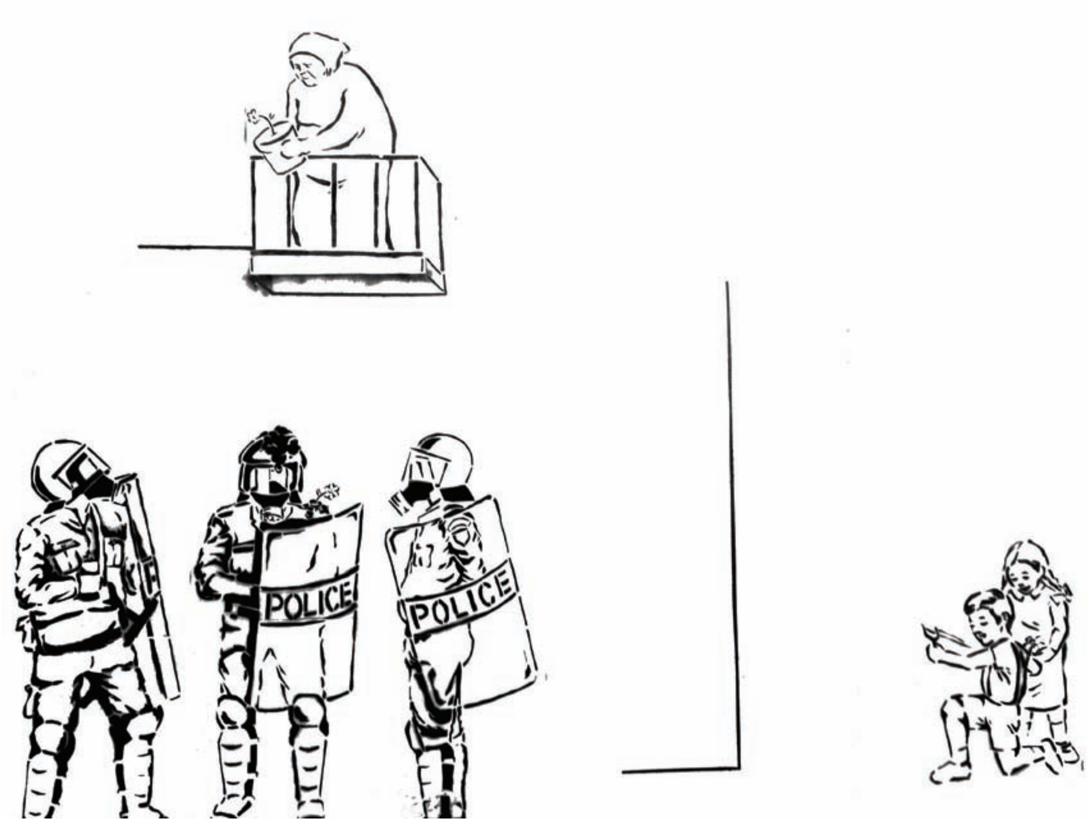

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ (ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008)

Αυτές οι νύχτες, αυτές οι μέρες, αυτοί οι δρόμοι με ήλιο και βροχή, αυτή η πόλη ολόκληρη είναι δική μας. Σύντροφοι απο τα παλιά, χαμίνια απο το πουθενά, ξεχασμένοι, κολασμένοι, λιποτάκτες της κανονικότητας. Οι μόνοι ζωντανοί σε αυτά τα κόσμια κάτεργα βγαίνουν μέσα απο τα στενά, μέσα απο τους υπονόμους κατακλύζοντας τη συφιλιασμένη δημοκρατία, ξεσκίζοντάς της τα σωθικά, ξεχύνονται απο παντού πλημμυρίζοντας την πόλη. Κουβαλάνε πέτρες και σφυριά, κουβαλάνε την οργή που γίνεται μίσος, συναίσθημα που γίνεται εξέγερση. Γνωρίζουν πολύ καλά πώς να γκρεμίσουν τις αξίες αυτής της κοινωνίας φυλακής: την ανισότητα, το φόβο, το ψέμα, την ξεφτίλα, την ανία. Τα λόγια είναι περιττά. Τα βλέμματα που ανταλλάσσουμε αναμεταξύ μας φανερώνουν ότι όλοι σκεφτόμαστε το ίδιο πράγμα. Οι βιτρίνες δεν καθρεφτίζουν πια τα πεινασμένα μας πρόσωπα, οι ναοί της διοίκησης δεν έχαιραν ποτέ το σεβασμό μας. Αυτή τη δημοκρατία ποτέ δεν την καταλάβαμε, ποτέ δεν τη ζητήσαμε, ποτέ δεν τη νοιώσαμε δική μας. Ήταν η ψευδαίσθηση της ανακωχής που μας προσέφεραν τα αφεντικά για τα χαμένα όνειρα, τις ανύπαρκτες ελπίδες, την εργασιακή εκμετάλλευση, την υπονόμευση των αξιών και την εκπόρνευση της ηθικής. Η μόνη στιγμή που νοιώθουν ελεύθεροι οι φυλακισμένοι είναι αυτή της εξέγερσης. Η μόνη ζωντανή αλήθεια είναι αυτή του τώρα. Το ποτάμι της εξέγερσης καίει σαν το ηφαίστειο τη δημοκρατία και τον πολιτισμό του 2008. Τα μάτια αγριεμένα, τα χέρια πληγιασμένα ξηλώνουν τα πλακάκια των πεζόδρομων και σπάνε τις γλάστρες απο τις πλατείες. Το βρώμικο τσιμέντο γίνεται όπλο στα χέρια τους. Οι ιθύνοντες, οι διαχειριστές, οι εντολείς, οι κατέχοντες, οι αριστοκράτες, οι χρηματιστές, τα αφεντικά, οι φύλακές τους οι μπάτσοι, είναι τώρα τόσο εκτεθειμένοι, τόσο ευάλωτοι, τόσο εύθραυστοι, είναι τόσο φοβισμένοι που τίποτα δεν μπορεί να τους κρύψει. Όλα πληρώνονται εδώ και τώρα.

Αίμα, φωτιά, γυαλιά, σκουπίδια, καπνός, συναγερμοί... Όλα κοστολογούνται τόσο φτηνά σαν τις ζωές μας. Αυτές οι νύχτες είναι δικές μας. ΜΠΑΜ! - ΜΠΑΜ! «Παιδιά όλοι μαζί συνεχίζουμε στο δρόμο, μένουμε ενωμένοι». Η αδρεναλίνη βαράει κόκκινα, η καρδιά πάει να σπάσει, το στομάχι κόμπος. Οι κάμερες καταγράφουν τ' ομοιόμορφο μαύρο χρώμα που κοσμεί τα κορμιά των εξεγερμένων. ΜΠΑΜ! - ΜΠΑΜ! Κροτίδες κρότου – λάμψης, δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες... Τα πόδια μπερδεύονται, οι ανάσες βαραίνουν, η αντοχή φτάνει στα όρια. Ξαφνικά αισθάνεσαι τα σωθικά σου να καίγονται, θες να ξεράσεις απο το στόμα, απο τη μύτη, απο τα μάτια. Σου κόβεται η ανάσα και τα μάτια σου θολώνουν, γύρω σου βλέπεις μόνο σκιές, απ' τις φωνές καταλαβαίνεις ότι οι σύντροφοί σου είναι στην ίδια κατάσταση. Ενστικτωδώς συνεχίζεις μεσ' το πλήθος, αισθάνεσαι ασφαλής μαζί τους. Μέσα στο στενό τα δάκρυα υποχωρούν, η ανάσα επιστρέφει σταδιακά, όλοι ξερνούν παρέα σα να τους θέρισε η πανούκλα που μοιράζουν οι ένστολοι φονιάδες. Τα μπουκάλια με τα maalox προσφέρονται απλόχερα σα να 'τανε κρασί. «Όχι μην πιεις νερό, θα σου γυρίσει τ' άντερα, ρίξε maalox στα μάτια σου, βοηθάει». Στα πόδια μου μπερδεύονται οι αδέσποτοι σκύλοι που συμμετέχουν στην πορεία κι όσο περνάει η ώρα και πέφτουν οι κουκούλες, τόσο περισσότερους γνωστούς βλέπω. Η οργή είναι μεγάλη σαν τη νύχτα, τα χρόνια που χάσαμε αρκετά και τίποτα δε φαίνεται ικανό να σβήσει την ακόρεστη δίψα μας για ζωή κι ελευθερία. Ζωή που πρέπει να πατήσει πάνω στα συντρίμμια αυτού του πολιτισμού της ανισότητας και της εκμετάλλευσης, στα αδηφάγα σχέδια των νεοφιλελεύθερων εκσυγχρονιστών. «Ένα maalox γαμώτο να καθαρίσω τα μάτια μου απ' την βρωμιά της τηλεόρασης».

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ – ΑΛΝΤΟΥΣ ΧΑΞΛΕΫ (1932)

...Η εφαρμοσμένη επιστήμη άρχισε πράγματι την αλματώδη πρόοδο της, μόνο που τούτη τη φορά θα είναι πιο δραστική απο όσο στο παρελθόν. Αυτά τα κάθε άλλο παρά ανώδυνα εγχειρήματα θα τα διευθύνουν υπερσυγκεντρωτικές ολοκληρωτικές κυβερνήσεις. Αυτό είναι αναπόφευκτο γιατί το κοντινό μέλλον θα μοιάζει πιθανότατα με το κοντινό παρελθόν και στο κοντινό παρελθόν οι γοργές τεχνολογικές αλλαγές, που γίνονταν στα πλαίσια μιας οικονομίας της μαζικής παραγωγής και αφορούσαν έναν κατά το πλείστον άπορο πληθυσμό, εμφάνιζαν πάντα την τάση να προκαλούν οικονομική και κοινωνική αναστάτωση. Για να αντιμετωπιστεί η αναστάτωση η εξουσία έγινε συγκεντρωτική και ο κυβερνητικός έλεγχος επεκτάθηκε και εντάθηκε.

...Ένα πραγματικά αποτελεσματικό ολοκληρωτικό κράτος θα ήταν εκείνο, στο οποίο το παντοδύναμο εκτελεστικό σώμα των πολιτικών αρχηγών και η στρατιά των μάνατζερ τους θα κυβερνούσαν έναν πληθυσμό δούλων που δε θα χρειαζόταν να εξαναγκάζονται, γιατί θα αγαπούσαν την υποδούλωση τους. Να τους κάνουν να την αγαπήσουν είναι το έργο που αναθέτουν τα σημερινά ολοκληρωτικά κράτη στα υπουργεία προπαγάνδας, στους εκδότες των εφημερίδων και στους δάσκαλους των σχολείων.

...Οι μεγαλύτεροι θρίαμβοι της προπαγάνδας έχουν επιτευχθεί όχι με έργα αλλά με παραλείψεις. Μεγάλη είναι η αλήθεια, αλλά ακόμα μεγαλύτερη απο πρακτική άποψη είναι η αποσιώπηση της αλήθειας.

...Οι προπαγανδιστές του ολοκληρωτισμού έχουν επηρεάσει τις απόψεις των ανθρώπων πολύ πιο αποτελεσματικά απο όσο θα είχαν κατορθώσει να κάνουν οι πιο εύγλωττες καταγγελίες και οι πιο πειστικές λογικές ανασκευές επιχειρημάτων.

...Τα πιο σημαντικά μελλοντικά σχέδια, θα είναι πολύ εκτεταμένες επιχορηγούμενες απο την κυβέρνηση έρευνες πάνω σ' αυτό που οι πολιτικοί και οι συμμετέχοντες επιστήμονες θα ονομάζουν «το πρόβλημα της ευτυχίας». Μ' άλλα λόγια, το πρόβλημα του να κάνουν τους ανθρώπους ν' αγαπούν την υποδούλωση τους. Χωρίς οικονομική εξασφάλιση, η αγάπη για την υποδούλωση δε θα μπορέσει πιθανότατα να γίνει πραγματικότητα· χάριν συντομίας, υποθέτω ότι το παντοδύναμο εκτελεστικό και οι μάνατζερ του θα κατορθώσουν να λύσουν το πρόβλημα της διαρκούς οικονομικής εξασφάλισης.

Προτεινόμενο tracks list με θέματα:

τον εξαναγκασμό στην εργασία, την ανεργία, την φτώχεια και την απεργία (*= διασκευές)

1. CHELSEA: right to work
2. MEMBERS: solitary confiment (NEWTOWN NEUROTICS: living with unemployment)
3. D.O.A with J.BIAFRA: we gotta get out of this place (MANN/WEIL)*
4. D.O.A.: general strike
5. DEAD KENNEDYS: take this job and shove it (DAVID ALLAN COE)*
6. DEAD KENNEDYS: kill the poor
7. M.D.C: I hate work
8. DISCHARGE: does this system work
9. DISCHARGE: born to die in the gutter
10. ANGELIC UPSTARTS: jarrow woman
11. ANGELIC UPSTARTS: solidarity polish folk song (TRADITIONAL)*
12. ANGELIC UPSTARTS : two million voices
13. CLASH: career opportunities
14. RIOT CLONE: work
15. RIOT CLONE: destiny
16. SUBHUMANS (U.K.): work, rest, play, die
17. SUBHUMANS (U.K.): work experience
18. SUBHUMANS (U.K.): get to work on time
19. CITIZEN FISH: used to work
20. ACTIVE MINDS: arbeit macht frei
21. CZOLGOSZ: saipan
22. DOOM: beat the boss
23. BOISTEROUS: working class man
24. BLACK FLAG: clocked in
25. VARUKERS: no masters no slaves
26. AVENGERS: white niggers
27. SOCIAL DISTORTION: down here with the rest of us
28. GREEN DAY: working class hero (J.LENNON)*

....

29. SKIDS: working for the yankee dollar
30. POGUES: thousands are sailing
31. PATTI SMITH: piss factory
32. JERRY LEE LEWIS: working man blues (M.HAGGAND)*
33. JERRY LEE LEWIS: that lucky old sun (H.GILLESPIE/B.SMITH)*
34. GEORGE THOROGOOD: don't let the bossman get you down
35. HARRY BELLAFONTE: day -o (banana boat song) (TRADITIONAL)*
36. FLORENCE REECE: which side are you on?
37. ΚΡΙΣΙΣ: ανθρωπάκος
38. ΑΓΑΠΑΝΘΟΣ: ο λακές
39. Π.ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ: το blues του εργατόπαιδου
40. Π.ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ: φτωχόπαιδο
41. Δ.ΠΟΥΛΙΚΑΚΟΣ:σκόνη, πέτρες, λάσπη
42. LOS SASKINISTAS: κάπελας swing
43. ΣΤΡΟΥΜΦ: το τραγούδι του χουζούρη
44. ΛΟΥΔΙΑΣ: ρουφιάνος
45. ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ: ξύπνα εργάτη
46. PUNX ROMANA: νάυλον
47. ΑΣΣΥΜΕΤΡΗ ΑΠΕΙΛΗ: δημόσιος υπάλληλος
48. ΑΣΥΜΜΕΤΡΗ ΑΠΕΙΛΗ: ο θάνατος του χρόνου
49. ΓΚΟΥΛΑΓΚ: χαμένες ώρες
50. ΔΙΧΑΣΜΕΝΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ: πιάστε τους
51. BROKEN GLASSES: δικαίωμα στη δουλειά
52. ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΙ: ζοφερή πραγματικότητα
53. NOSFI: φτάνει

…......................................

JAVA SPA:

54. τρέχα να προλάβεις
55. της γης οι κολασμένοι
56. η ασφάλεια του κάθε ευρωπαίου
57. δύσκολη επιβίωση
58. μισώ τα πρωινά
59. μετρά τις μέρες
60. τα αφεντικά στη μπάντα
61. στο βωμό του κεφαλαίου
62. αριστερά αφεντικά
63. 3 νεκροί εργάτες
64. αναλώσιμοι άνθρωποι
65. αφεντικά σκοτώνουνε
66. έχεις μόνο 1 ώρα
67. οι φωνές και οι γροθιές των εργατών
68. 8:15

…......................................

επίσης πολλά τραγούδια με σχετική θεματολογία υπάρχουν και στις δισκογραφίες των:

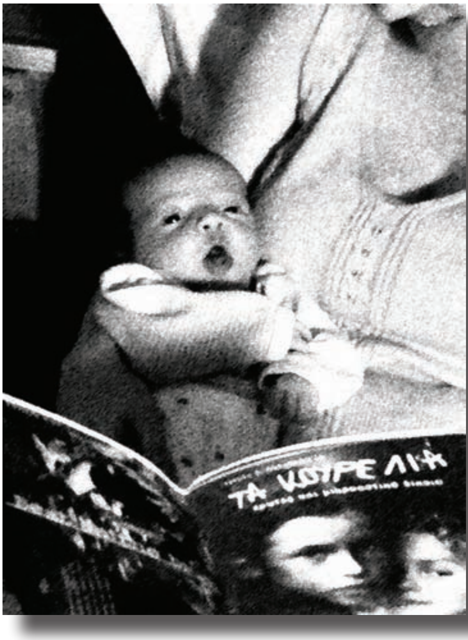
WOODY GUTHRIE + JOE HILL + CHUMBAWAMBA: English Rebel Songs 1381-1984 (2003)

CLASH: I FOUGHT THE LAW (CRICKETS)
ΠΟΛΕΜΗΣΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σπάζοντας πέτρες στον καυτό ήλιο,
Χρειαζόμουν φράγκα γιατί δεν είχα καθόλου,
Άφησα το κορίτσι μου και νιώθω χάλια,
Μάλλον η διαδρομή μου τέλειωσε
Είναι το καλύτερο κορίτσι που είχα ποτέ,
Ληστεύοντας τον κόσμο με ένα εξάσφαιρο,
Έχασα το κορίτσι μου κι έχασα το κέφι μου,
Πολέμησα το νόμο κι ο νόμος νίκησε…

DAMNED – SMASH IT UP
ΣΠΑΣΤΕ ΤΑ

Κλάψαμε για πολύ καιρό
Τώρα θα χορέψουμε σ' ένα διαφορετικό τραγούδι
Θα φωνάξω και θα ουρλιάξω μέχρι να σκάσω
Θα τα σπάσω μέχρι να μη μείνει τίποτε
Ο κόσμος με λέει άξεστο, τι ντροπή!
Μπορεί να φταίνε τα ρούχα μου
Δεν με νοιάζει καν αν δείχνω χάλιας
Δεν θέλω να 'μαι ένα κορόιδο σαν όλα τα υπόλοιπα
Σπάστε τα, σπάστε τα...

MY WAY- FRANK SINATRA
Writer: JACQUES REVAUX, CLAUDE FRANCOIS, GILLES THIBAUT, PAUL ANKA
Ο ΤΡΟΠΟΣ ΜΟΥ

Και τώρα το τέλος είναι κοντά
και έτσι αντιμετωπίζω την τελευταία κουρτίνα*
φιλε μου, θα σου το πω ξεκάθαρα
θα σου δηλώσω τη θέση μου, για την οποία είμαι σίγουρος.

Έχω ζήσει μια γεμάτη ζωή
Έχω ταξιδέψει σε όλους τους δρόμους
Αλλά πολύ, πολύ περισσότερο από αυτό
το έκανα με τον τρόπο μου.

Μετάνιωσα για κάποια πράγματά
Αλλά πάλι είναι πολύ λίγα για να τα αναφέρω
Έκανα αυτά που έπρεπε να κάνω
και τα τελείωσα χωρις καμία εξαίρεση.

Μελέτησα κάθε καταγεγραμμένη διαδρομή
κάθε προσεκτικό βήμα στον παράδρομο
Αλλά πολύ, πολύ περισσότερο από αυτό
το έκανα με τον τρόπο μου.

Ναι υπήρξαν στιγμές, είμαι σιγουρός ότι ξέρεις
που δάγκωσα περισσότερο από αυτό που μπορούσα να μασήσω
Αλλά ανάμεσα σε όλα υπήρχε αμφιβολία
Τα κατάπια και τα έφτισα
τα αντιμετώπισα όλα και στάθηκα στο ύψος μου
το έκανα με τον τρόπο μου.

Έχω αγαπήσει, έχω γελάσει και κλάψει
έχω περάσει γεμάτες στιγμές, και έχω χάσει πολλά
Και τώρα καθώς υποχωρούν τα δάκρυά μου
μου φαίνονται όλα αυτά τόσο διασκεδαστικά.

Το να σκέφτομαι ότι έκανα όλα αυτά
και μπορώ να πώ - με καθόλου ντροπαλό τρόπο
''Όχι, όχι, όχι εγώ
το έκανα με τον τρόπο μου'.

Το τί είναι ο άντρας, τί έχει να δώσει;
Αν όχι τον εαυτό του, τότε τη ζαβολιά του
Το να λέει αυτά που πραγματικά αισθάνεται
και όχι τα λόγια κάποιου που γονατίζει.
Το ρεκόρ δείχνει, ότι έφαγα τις "σφαίρες" μου
και το έκανα με τον τρόπο μου.

* (τίτλοι τέλους)

Η 3x4 ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
& O.S.L.T.OU
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6
ΕΙΣΟΔΟΣ: 400 δρχ. ΩΡΑ 10.00

ROCK ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΘΕΑΤΡΟ ΔΑΣΟΥΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ
YOUGHOURT
YELL-O-YELL
VILLA 21
FEAR CONDITION
STAINED VEIL
ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ
DARK DAY
MUSHROOMS
ANTITROPPAU COUNCIL
ΤΡΥΠΕΣ
LAST DRIVE
NOICE PROMOTION Co.
ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ
ΑΔΙΕΞΟΔΟ
ΓΚΟΥΛΑΓΚ
GROVER
ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ
NEW ROSE
ΩΡΑ: 8 μ.μ.
ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΔΙΣΚΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ROCK 'N ROLL
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΣΤΙΣ ΚΑΛΟΓΡΙΕΣ
παιζουν
ΛΗΤΗΣ & ΤΡΥΚ - ΚΩΝΩΠΕΣ - ΤΡΥΠΕΣ
ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ - ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ
NEW ROSE - ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΡΝΑΙΑ
ΥΔΡΑ - LAST DRIVE - ΓΚΡΟΒΕΡ
THE MUSHROOMS - PUNX ROMANA
ANTITROPAOU COUNCIL - BLUE
ΕΙΔΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ - CONAN
RODONDO ROCKS - YOCHURT
ΓΚΟΥΛΑΚ - FEAR CONDITION
SUNRAYS - SABOTAGE
CRAZY LEGS
ΑΝΑΘΕΜΑ
ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ
ΠΟΛΙΤΕΣ - ΡΕΦΡΑΙΝ - ΤΟ
ΑΛΛΟ ΓΚΡΟΥΠ
& ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ
παρ. 13, σαβ. 14, κυρ. 15 Ιουνη
ωρα 5 μ.μ.
ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΑΡΤΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ:
ΑΠΟ ΑΓΓΛΙΑ
CHAOS U.K.
ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ
ΓΚΟΥΛΑΓΚ
ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ
ΕΙΣΟΔΟΣ: 500
ΩΡΑ: 9.00
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ: ΚΤΙΡΙΟ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ (ΧΩΡΙΣ)
Kodak
IBM
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΚΟΛΑΣΗ

ΟΡΓΙΣΜΕΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ.

